

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν τινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. — Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθῆναις, 14 Ἰουνίου 1930

Ἔτος 52ον. — Ἀριθ. 28

Ἡ ΤΑΦΟΠΕΤΡΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιά γλυκειὰ φθινοπωρινὴ βραδυά, ἡ οἰκογένεια ἐνδὲς καλοῦ ἀνθρώπου ἦταν μαζεμένη στὴν αἴθουσα τοῦ ἰσογείου. Ἡ λάμπα ἦταν ἀναμμένη πάνω στὸ τραπέζι, ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἦταν ὀρθάνοιχτα. Ὁ ἀέρας εἶχε μιὰ εὐχάριστη δροσιά καὶ μοσκοῦριζε ἀπὸ τὰνθη τοῦ κήπου ποὺ τὸν ἐφώτιζε τὸ χρυσὸ σεληνόφως.

Ἦρθε ἡ συζήτηση γιὰ μιὰ μεγάλη καὶ παλιὰ πλάκα, ποὺ βρισκόταν στὴν αὐλὴ, κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ μαγειριοῦ. Ἡ ὑπηρετρία πῆγαινε κι' ἀκόνιζε ἐκεῖ τὰ τραπεζομάχαιρα, καὶ ἀπλωνε τὰ φρεσκοτριμμένα χαλκώματα γιὰ νὰ στεγνώσουν. Τὰ παιδιά ἐπαίζαν ἐκεῖ τριγύρω καὶ χρησιμοποιοῦσαν τὴν πέτρα αὐτὴ γιὰ «τούκα», ὅταν ἐπαίζαν «κρυφτό».

— Θαρρῶ, εἶπε ὁ πατέρας, ὅτι ἡ πέτρα αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὸ παλιὸ κοιμητήρι. Πάνε σαράντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ δρόμος τόκοψε, καὶ τότε γκρέμισαν τὸ ξωκλήσι καὶ μετέφεραν τὸ κοιμητήρι ἐξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ὅσες ταφόπετρες δὲ ζητήθηκαν ἀπὸ συγγενεῖς, πούληθηκαν στὸν πλειστηριασμό. Θυμᾶμαι ὅτι τῆς ἀγόρασε ὁ πατέρας μου πολὺ φτηνὰ καὶ τίς ξαναπούλησε γιὰ τὰ πεζοδρόμια.

Κράτησε ὅμως μιὰ, δὲν ξέρω γιατί. Κι' αὐτὴ εἶναι ἀκόμη στὸν κῆπα.

— Ἐγὼ πᾶντα τὸλεγα πὼς θὰ ἦταν ἀπὸ τάφῳ, εἶπε τὸ μεγαλύτερο παιδί. Φαίνεται ἀκόμη κατὶ σὰν φτερούγα ἀγγέλου. Ἡ ἐπιγραφή εἶναι μισοχλασμένη, ἀλλὰ διαβάζεται τὸ ὄνομα «Μάρθα» καὶ τὸ ἀρχικὸ ψηφίο Σ, ὅταν βρεῖται καὶ ξεπλυθεῖ ἡ πέτρα γιὰ καλὰ. Ἄλλο τίποτα δὲν φαίνεται.

— Τί λέτε! εἶπε ἓνα γεροντάκι, ὁ μεγάλος θεῖος τῶν παιδιῶν. Τότε ἡ πέτρα εἶναι τοῦ γέρο-Σδάν καὶ τῆς γυναίκας τοῦ τῆς Μάρθας. Αὐτοὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς τελευταίους ποὺ θάφτηκαν στὸ κοιμητήρι ἐκεῖνο. Ἦταν οἱ πρὶν σεβαστοὶ ἀνθρώποι τοῦ τόπου. Θυμοῦμαι ὅτι στὶς τελετὲς στεκόνταν πάντα μπροστὰ μπροστὰ μὲ τοὺς προκρίτους κι' ὁ κόσμος τοὺς ἔκανε τόπο νὰ περάσουν. Λέγανε πὼς εἶχαν πολὺ χρυσάφι κι' ὅμως ζοῦσαν ἀπλὰ καὶ ντυνόταν φτωχικά. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἦταν πάντα καλοὶ: ἐντυναν κι' ἔτρεφαν ἓνα σωρὸ χήρες κι' ὀρφανά. Ἀ, ἦταν καλοὶ χριστιανοί!

»Τοὺς θυμᾶμαι ποὺ καθόνταν

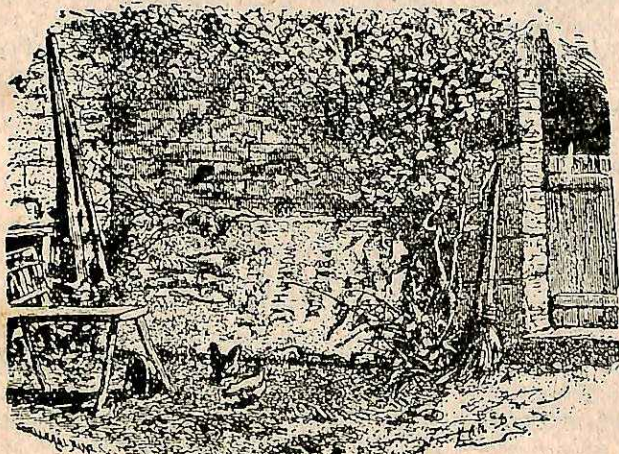
σ' ἓναν πέτρινο μπάγκο, μπροστὰ στὸ σπιτάκι τους, κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φιλόρα, κι' αἰσθανόταν βαθεῖα χαρὰ κανεὶς ν' ἀκούσει τὴν καλημέρα τους, γεμάτη καλοσύνη καὶ φιλία.

»Πρῶτὴ πέθανε ἡ γριά Μάρθα. Θυμᾶμαι ἀκόμη ἐκεῖνὴ τὴ μέρα. Ἦμουν παιδάκι τότε κι' ὁ πατέρας μου μ' εἶχε πάρει μαζί του στὸ σπιτί τοῦ Σδάν. Ὁ καίμενος ὁ γέρος ἦταν ἀπελπισμένος κι' ἔκλαιγε σὰ μικρὸ παιδί. Οἱ ἄλλοι τὸν καθυσύχασαν λιγάκι καὶ τότε ὁ γέρο-Σδάν τοὺς ἔλεγε πὼς

ἔμενε καταμονάχος πιά σ' αὐτὸν τὸν κόμο, χωρὶς κανέναν... Τῇ γυναίκα του τὴν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ μικρὸ παιδί, κι' εἶχε ζήσει μαζί της ὁλόκληρη ζωὴ, γεμάτη ἀγάπη καὶ καλοσύνη.

»Τώρα, κοιτόταν στὴν ἄλλη κάμαρα νεκρή, κι' αὐτός, ὁ γέρος, τοῦ κακοῦ θυμόταν τίς μέρες τῆς εὐτυχισμένης του νεότητος. Τί νὰ γίνει, αὐτὸς εἶν' ὁ κόσμος. Ἐγὼ τότε ἤμουν ξένοιαστο παιδάκι κι' ὅμως τ' ἀκουγα μὲ προσοχὴ ὅλα αὐτά. Τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ στὴν ἡλικία, ποὺ ἦταν τότε ὁ γέρο Σδάν. Ὁ καιρὸς περνᾷ, ὅλα ἀλλάζουν, ὅλα σβύνουν.

»Τὴ θυμᾶμαι ἀκόμα τὴν κηδεῖα τῆς γριά-Μάρθας. Ὁ γέρο Σδάν, σκυφτός καὶ δυστυχισμένος, ἀκολουθοῦσε κλαίγοντας τὸ φέρετρο. Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια, εἶχε ἐτοιμάσει τὴν πέτρα ποὺ

«Μιὰ μεγάλη καὶ παλιὰ πλάκα...» (Σελ. 325, στ. α'.)

«Ἐνὰς ἀόρατος ἄγγελος σίμωσε.» (Σελ. 326, στ. α'.)

θά σκέπαζε τὸν τάφο αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικας του. Ἡ ἐπιγραφή ἦταν ἐτοιμη, ἐκτός ἀπὸ τὴ χρονολογία τοῦ θανάτου. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἡ πέτρα τοποθετήθηκε πάνω στὸν τάφο. Δὲν πέρασε καλά-καλά ἕνας χρόνος, καὶ τὴν παραμέρισαν γιὰ νὰ βάλουν καὶ τὸ γέρο-Σβάν, ποὺ εἶχε ἔρθει ἡ σειρά του.

«Δὲν ἄφισε τόσα χρήματα, ὅσα φανταζόταν ὁ κόσμος, ποὺ ἔδλεπε τὴ γενναϊοδωρία του στοὺς φτωχοὺς. Πῆραν τὴν κληρονομία κατὰ μακρινοὶ συγγενεῖς, ποὺ δὲ φρόντισαν ποτὲ γιὰ τὸν τάφο. Τὸ παλιὸ σπίτι τοῦ Σβάν μὲ τὰ γοτθικὰ παράθυρα τὸ γκρέμισε ἡ ἀστυνομία σὲ λίγα χρόνια, γιατί ἦταν ἐτοιμόρροπο.

» Ἀργότερα, γκρέμισαν τὸ ἔωκλήσι, χάλασαν τὸ νεκροταφεῖο. Ὁ μεγάλος καινούργιος δρόμος ποὺ πάει στὴν πλατεία, περνᾷ ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ χῶμα, ὅπου εἶχαν ἀναπαυθεῖ ὁ γέρο-Σβάν καὶ ἡ γυναίκα του. Οὕτως τοὺς συλλογίζεται πιά κανένας, οὔτε ζήτησε κανένας τὴν ταφόπετρά τους, κι' ἔτσι βρίσκεται τώρα στὴν αὐλή μας καὶ παίζουν μὲ δαυτὴ τὰ παιδιά».

Καὶ τὸ γεροντάκι κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι καὶ πρόσθεσε:

— Τοὺς λησμονήσαν. Καὶ τί δὲν λησμονεῖται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο;

Ὑστερα μίλησαν γιὰ πιδ φαεινὰ πράγματα. Ἀλλὰ τὸ μικρότερο παιδί, ἕνα ἀγόρι μὲ βαθιά σοβαρὰ μάτια, ἀνέδθηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κοίταξε στὸν κήπο, ὅπου ἡ ταφόπετρα φαινόταν ἄσπρη, φωτισμένη ἀπὸ τὸ σεληνόφως. Τοῦ φάνηκε τότε σὰν ἕνα ἀληθινὸ βιβλίο αὐτὴ ἡ πλάκα, ὅπου διάβασε ὅλη τὴν ἱστορία ποὺ εἶχε ἀκούσει πρὶν. Τὴ διάβασε ἔκει, χαλαγμένη μὲ γράμματα φλογερά.

— Ἡ λησμονιά! Ὅλα τὰ περιμένει ἡ λησμονιά! μωρμούρισε πάλι ὁ γέρος.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας ἀόρατος ἄγγελος σίμωσε καὶ φίλησε τὸ παιδί στὸ μέτωπο καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

«Φύλαξε καλά στὴ μνήμη σου ὅ, τι ἀκουσες. Εἶσαι προρισμένος νὰ ξαναγράψεις μὲ χρυσὰ γράμματα τὴν ἱστορία αὐτὴ, ποὺ τὴν ἔδωκε ὁ χρόνος. Ὁ κόσμος θὰ ξαναῖδε πάλι τὸ ἀγαθὸ ζευγάρι νὰ εὐεργετῇ τοὺς δυστυχισμένους καὶ νὰ καθεται ἡρεμὸ στὸν πέτρινο μπάγκο τὸ δειλινὸ, μπροστὰ στὸ παλαιὸ σπίτι. Τὸ ὥραϊο καὶ τὸ ἀγαθὸ δὲ χάνεται ποτέ. Ἡ πόλη καὶ τὸ ὅμιον, τὸ ζωντανεῖ καὶ τὸ χαρίζει στοὺς μέλλοντες αἰῶνες».

(Ἀντέρσεν)

MIX. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ ἂν ὁ ἴδιος κατόρθωνε νὰ τοὺς ξεφύγει, δὲν θὰ πέθαινε ὁλομόναχος ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν πείνα; Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πὼς χάρις στὸ χιόνι οἱ Ἐσκιμῶι δὲν θὰ δυσκολευόνταν καθόλου νὰ ξαναβροῦν τὰ ἔχνη του.

Ὁ Σίγκλο καὶ ὁ Ἀγκακὸς κάθισαν κάμποση ὥρα ἀκόμη κουδεντιάζοντας μ' ὅλη τους τὴν ἡσυχία. Ἡ αἰσιοδοξία τους ἦταν ἀπόλυτη. Ὁ μάγος εἶχε δώσει κιόλας διαταγὴ σὲ μερικοὺς Ἐσκιμῶους νὰ προχωρήσουν ὡς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ κρυψώνα. Αὐριο θὰ πῆγαιναν νὰ τοὺς συναντήσουν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Θὰ φόρτωναν τὰ ἔλκηθρα τους μὲ ζωτροφίες καὶ ὕλικά καὶ θὰ ξεκινούσαν πάλι γιὰ τὸν ὄρμον Μελδίλλ, ὅπου ὁλόκληρη ἡ φυλὴ περιμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἐκβασὴ τῆς ἐπιχειρήσεώς τους. Καὶ ἔπρεπε νὰ κάνουν γρήγορα, γιὰ νὰχουν κιόλας γυρίσει προτοῦ ἀρχίσει ἡ μεγάλη πολικὴ νύχτα ποὺ βαστάει ὁλόκληρο τὸ χειμῶνα.

Ὁ Τζάκ, ποὺ πραγματικὰ δὲν κοιμόταν παρὰ μὲ τὸ ἕνα μάτι καὶ μὲ τὸνα αὐτὴ μονάχα, ἔκανε κι' αὐτὸς τὰ σχέδιά του, ποὺ ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ ρωτιόταν πότε ἐπιτέλους θὰ σώπαιναν οἱ ἀδιόρθωτοι αὐτοὶ φλύαροι. Εὐτυχῶς ἡ εὐχή του δὲν ἄργησε νὰ ἐκπληρωθεῖ. Σὲ λίγο οἱ δύο Ἐσκιμῶι ξαπλώθηκαν κι' αὐτοὶ στὰ δέρματά τους, καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποὺ τὰ ἡχηρὰ ροχαλιτὰ τους ἔδωσαν στὸν Τζάκ νὰ καταλάβῃ πὼς κοιμόνταν βαθιά. Ὁ Τζάκ ἀνασηκώθηκε στὸν ἀγκῶνα του καὶ ὕστερα κάθησε στὸ στῶμα. Δὲν εἶχε βγάλει τὰ ρούχα του καὶ ὅμως ἔτρεμε ὅλος. Ἐξω τὸ κρύο θάταν δίχως ἄλλο ἀφόρητο. Καὶ τώρα ἀκόμη, μὲς στὴν τέντα, ὁ μικρὸς εἶχε ξεπαγιάσει παρ' ὅλο ποὺ τὸ λυχνάρι ἐξακολουθοῦσε νὰ καίη. Μὲ μεγάλες προφυλάξεις ὁ Κίντ σηκώθηκε ὁλότελα ὀρθὸς. Τώρα ἔπρεπε νὰ πάρῃ πάλι τὴν καραμπίνα του, τὸ πιστόλι του καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει οἱ Ἐσκιμῶι. Αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο, γιατί ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα βρισκόνταν πεταμένα σὲ μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς. Ἐτσι, μὲ τὴν καραμπίνα περασμένη στὸν ὄμο καὶ τὸ πιστόλι στὸ χέρι του, ὁ Τζάκ ἔλυσε τὸ μπαλόνάκι καὶ τὸ ἔδεσε στὴ ζώνη του.

Οἱ δύο Ἐσκιμῶι ἐξακολοθούσαν νὰ ροχαλίζουν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη, δταν ὁ Τζάκ ἀνασηκώσε τὴν πορτιέρα τῆς τέντας. Ὅλα πῆγαιναν καλά ἴσαμε τώρα, μὰ οἱ μεγαλύτερες δυσκολίες δὲν

εἶχαν ἀκόμη ὑπερνικηθεῖ. Τὰ σκυλιὰ εἶχαν ἀρχίσει κιόλας ν' ἀνησυχοῦν.

Ποτὲ οἱ σκύλοι τῶν Ἐσκιμῶων δὲν κοιμοῦνται μέσα μαζί μὲ τὰ φεντικά τους. Μένουν πάντοτε στὸ ὑπαιθρο μ' ὅση κακοκαρία κι' ἂν κἀν καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ χρόνου. Οἱ σκύλοι τοῦ Σίγκλο ἦταν κουδαρασμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο μέσα στὸ χιόνι. Μολαταῦτα ἡ ἀκοή τους ἦταν τόσο λεπτὴ, ὥστε ὅσο σιγὰ κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ κἀν ὁ Τζάκ, ἐκεῖνοι ὑπνῆσαν. Τὴν ὥρα δὲ ποὺ ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἔδβαινε ἔρποντας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ σκηνή, ἕνας σκύλος ἀρχισε νὰ γρυλλίξῃ καὶ ξεσήκωσε ὅλους τοὺς ἄλλους.

Γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ, ὁ Κίντ σφύριξε ἐλαφρὰ, ὅπως εἶχε ἀκούσει πολλὰς φορές τὸ περασμένο ἀπόγεμα νὰ σφυρίζῃ ὁ Σίγκλο.

Οἱ σκύλοι τὸν πλησίασαν, ἡσυχὸι ὅμως τώρα. Τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει. Ὁ Τζάκ τοὺς φίλεισε μὲ μερικά ἀπομεινάρια ποὺ εἶχε ψαρεύει μέσα στὸ τουκάλι τοῦ Ἀγκακὸς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ὑστερα θέλησε νὰ ζεψῇ τὰ σκυλιὰ στὸ ἔλκηθρο ποὺ εἶχε μείνει ἔξω μαζί τους.

Ἐχοντας ὑπ' ὄφει τοῦ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἐπιχειρήσῃ, ὁ Τζάκ εἶχε προσέξει γιὰ νὰ ἴδῃ πὼς γίνεταν αὐτὴ ἡ δουλειά. Δόξαι σοὶ ὁ Θεός! Ὁ Σίγκλο δὲν εἶχε βγάλει τὰ χαλινάρια ἀπὸ τὰ σκυλιὰ. Ὅστόσο ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη κι' ἡ πιὸ περίπλοκη ἀπ' ὅλες γιὰ ἕναν ἄμαθο ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα σὰν τὸν Κίντ, ποὺ τὸ κρύο τοῦ παρέλυε τὰ χέρια καὶ ὁ φόβος νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφῶρον τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ.

Ὅταν ὁ Τζάκ θέλησε νὰ τὰ ζεψῇ, τὰ καταραμένα ἐκεῖνα ζῶα ἔκαναν σὰν τρελά. Εἶναι ἀπερίγραπτες οἱ τρέλες ποὺ ἔκαναν, πότε πηδώντας ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, πότε κάνοντας τούμπες στὸ χιόνι, πότε τρέχοντας σὰ δαιμονισμένα· θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τὰ εἶχε κεντρίσει ὁ Τορνασοῦκ ὁ ἴδιος. Καὶ σὲ λίγο, ἔξ' αἰτίας τῆς φασαρίας ποὺ ἔκαναν αὐτὰ, σηκώθηκαν στὸ πόδι κι' ὅλα τὰ ἄλλα σκυλιὰ τοῦ καταυλισμοῦ.

Ὁ Κίντ στεκόταν στὴν ἴδια θέσιν παγωμένος κι' ἀμίλητος. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς του τοῦ φαινόταν βέβαιη ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ νυκτερινὸ θόρυβο καὶ τὸ μόνον πράγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τὰ χάνει ἦταν τὸ ὅτι δὲν ἔδλεπε ἀκόμη κανένα Ἐσκιμῶ νὰ ξεπροβάλλῃ.

Ἀγνοοῦσε τὴν ἀφάνταστη δεισιδαιμονία τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν, τὴς προλήψεις τους, τὴς παραδόσεις τους, τὸ φό-

δο τους μπρὸς στὸ σκοτάδι. Ἐπειτα τοὺς συμβαίνει συχνά, τὰ σκυλιὰ τους νὰ ἀρχίσουν νὰ γαυγίζουν ἔτσι, χωρὶς καμμιὰ ἀφορμή, στὴ μέση τῆς νύχτας, ἐπειδὴ, ἂς ποῦμε, τὸ φεγγάρι τυχαίνει νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ κανένα σύννεφο, ἢ γιατί σπάξῃ κανένας πάγος κάτω στὴν παραλία.

Καμμιά φορὰ κανένας Ἐσκιμῶς, γενναϊότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀποφασίζει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ τέντα τοῦ γιὰ νὰ κἀν τὰ σκυλιὰ νὰ ἡσυχάσουν ἢ γιὰ νὰ διώξῃ τὰ κακὰ πνεύματα, ποὺ νομίζει πὼς παλεύουν μὲ τὰ ζῶα του, χτυπώντας δυνατὰ τὸ καμτίσι καὶ τοῦ. Τὴς περισσότερες ὁμως φορές, σ' αὐτὲς τὴς περιπτώσεις, οἱ Ἐσκιμῶι προτιμοῦν νὰ κουκουλωθοῦν καλύτερα κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά τους καὶ νὰ κάνουν πὼς δὲν ἀκούν. Τὶ μποροῦν νὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι ἐναντίον τῶν διαβόλων καὶ τῶν πνευμάτων; Τὶ μποροῦν νὰ κάνουν κι' οἱ ἴδιοι ἀκόμη οἱ μάγοι; Γιὰ ποῖο λόγο λοιπὸν νὰ τοὺς ἐξερεθίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξαγριώῃ κανεὶς; Δὲν εἶναι καλύτερο νὰ καθήσῃ φόβος ὡς ποὺ νὰ φύγουν μὲ τὴν ἴδια τὴ θέλησή τους, πρᾶγμα ποὺ κάνουν γενικά μὲ τὰ ζῶα, ὅταν νὰ παύουν μὲ τὰ σκυλιὰ.

Ὁ Τζάκ λοιπὸν τὴ γλύτωσε φθηνά. Οὕτως ὁ Σίγκλο, οὕτως ὁ Ἀγκακὸς δὲν ξεπρόβαλαν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ σκηνή. Κι' ὁ ἴδιος κατὰφερε στὸ τέλος νὰ ξεμπερδέψῃ τὰ λουριά καὶ νὰ ζεψῇ τὰ σκυλιὰ στὸ ἔλκηθρο. Ἀνέδθηκε στὴ θέσιν τοῦ Σίγκλο καὶ πῆρε τὸ καμτίσι στὸ χέρι του.

— Χούη! Χούη! φώναξε προσπαθώντας νὰ μιμηθῇ τὴν προφορὰ τοῦ Ἐσκιμῶου.

Κι' οἱ σκύλοι ὤρμησαν μπροστὰ παίζοντας, χοροπηδώντας, δαγκώνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μ' ἕνα ὕψος σὰ νὰ κορόιδευαν ὅλο τὸν κόσμο καὶ σὰ νὰ γελοῦσαν μὲ τὸν ἀτζαμὴ αὐτόν, ποὺ δὲν ἔννοιωθε οὔτε πὼς νὰ μεταχειριστῇ τὸ μεγάλο του καμτίσι, οὔτε πὼς νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὅπως ἔπρεπε.

Πὼς ὁ Τζάκ, ὀδηγώντας ἔτσι ἀδέξια τὸ ἔλκηθρο, δὲν ἀναποδογυρίστηκε δέκα φορές τουλάχιστον, αὐτὸ εἶναι ἕνα πραγματικὸ θαῦμα. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ καλή του τύχη τὸν προφύλαξε ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἀσχημὸ πέσιμο, καὶ τὸ μόνον δυσάρεστο ποὺ ἔνοιωθε ἦταν πὼς τιναζόταν καὶ ξεκουνιόταν ἀδιάκοπα. Μὰ ὁ Τζάκ οὔτε τὸ πρόσεξε, οὔτε τὸ λάβαινε καθόλου ὅπ' ὄφει τοῦ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐλεγε ὅλη ὥρα ἀπὸ μέσα του:

«— Δίχως ἄλλο ὅλοι οἱ Ἐσκιμῶι μὲ τὸ Σίγκλο ἐπὶ κεφαλῆς μ' ἔχουν πάρει τὸ κατόπι.»

Δὲν τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ πίσω τοῦ ἀπὸ φόβο μήπως χάσει τὸ κουράγιο του, κι' ὅταν στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ στρίψῃ τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε πὼς κανένας δὲν τὸν κυνηγοῦσε, δὲν ἐπίστευε νὰ ἴ-

δια τοῦ τὰ μάτια. Δὲν ἤξερε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ φαινόμενο. Μ' ἂν μπορούσε νὰ ἴδῃ τί γινόταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὸν καταυλισμὸ τῶν Ἐσκιμῶων, ἢ χαρὰ του θὰ ἦταν μεγάλη.

Γιατὶ ἡ σκηνὴ ποὺ διαδραματιζόταν μπροστὰ στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀγκακὸς, θὰ προκαλοῦσε τὰ γέλια καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἄμοιρο κ. Ἀχιλλέα Ἀντρεϊωμένο, ποὺ μολαταῦτα κάθε ἄλλο παρὰ διάθεσιν νὰ γελάσῃ εἶχε κατὰ τὴς ἀγωνιώδεις αὐτὲς ἡμέρες.

Ὁ Ἀγκακὸς, εἶχε πραγματικὰ ἀποφασίσει νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴ ὅλου αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ θόρυβου, ποὺ ἀκούγε

σὰν μέσα σ' ὄνειρο, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποπτεύεται τὴν πραγματικὴν αἰτία καὶ σημασίαν.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἀντελήφθη ἦταν ἡ διπλὴ ἐξαφάνισις, τοῦ αἰχμολώτου του καὶ τοῦ μπαλλονιοῦ. Ὅταν τὸ ἱερὸ δέος ποὺ τὸν ἐκάρφωσε ἀκίνητο στὴ θέσιν του, μετριάσθηκε κάπως, μάζεψε ὅλες τὴς δυνάμεις του καὶ ξεκούνησε τὸν Σίγκλο.

— Σήκω ἐπάνω! τοῦ εἶπε, μὲ μιὰ φωνὴν τρεμουλιαστή, μιὰ φωνὴν ποὺ ἦταν σπασμένη ἀπὸ τὸ φόβο. Σήκω ἐπάνω κι' ἡ κατάρρα τοῦ Θεοῦ ἔπεσε στὰ κεφάλια μας!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Ἡ ἀκόλουθη μέρα πέρασε μὲ γυμνάσια. Καὶ τὰ δύο σώματα τῶν Προσκόπων προετοιμάζαν μὲ ζήλο τὸν πόλεμο καὶ τὴ νίκη. Ἐκάναν κινήσεις, κυκλώματα, καρτέρες, αἰφνιδιασμούς, ἀπ' ὅλα. Ὁ κ. Προβοσκίδας, μαζί μὲ κάμποσες «μπανάνες», ἔκαμε ἐκδρομὴν, γιὰ νὰ βοῇ πιὸ κατάλληλο μέρος νὰ στήσῃ τὸ στρατόπεδό του. Ἐκεῖ κάπου ἀπαντήθηκε μὲ τὸν κ. Ἀρκουδάκη, ποὺ κι'

αὐτός, μὲ κάμποσες «μέλισσες», ἔφαχνε τὸ ἴδιο. Οἱ δύο ὄρχηγοὶ σταμάτησαν καὶ χαροετίσθηκαν φιλικῶτα.

— Σὰς εὐχομαι νὰ νικήσετε αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ νὰ ἐκανοποιηθῇτε γιὰ τὰ χτεσινὰ, εἶπε ὁ κ. Ἀρκουδάκης.

— Εὐχαριστῶ πολὺ! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Προβοσκίδας. Μὴν ἀμφιβάλλετε ὅμως. Καὶ χωρὶς τὴν εὐχή σας, ἡ νίκη αὐριο θὰναι δική μας!

Οἱ ὄρχηγοὶ χωρίστηκαν.

— Παιδιά! εἶπε ὁ κ. Προβοσκίδας στοὺς δικούς του. Ἐχετε τὸ νοῦ σας; Ἄν νικηθοῦμε κι' αὐριο, εἴμαστε γιὰ πνίξιμο!

— Παιδιά! εἶπε κι' ὁ κ. Ἀρκουδάκης στοὺς δικούς του. Οἱ ἀντίπαλοι ἔχουν βέβαιη τὴ νίκη. Ἀλλὰ ἐσεῖς, μὲ τὸ θάρρος σας, μὲ τὴν ἀνδρεία σας, μὲ τὴν φρόνησίν σας, θὰ τοὺς ἀποδείξετε πὼς ποτὲ δὲν νικοῦν ὅποιοι τολμοῦν νὰ τὰ βάζουν μαζί σας! Προπάντων νάχετε ψυχραιμία. Νὰ μὴ φοβάστε καὶ νὰ μὴν τὰ χάνετε ποτέ!

Οι «μέλισσες» φώναξαν μ' ένθουσιασμό:

— Έννοια σας! Θα τους δείξουμε πάλι! Κάτω ο κ. Προβοσκίδας κι' οι Μπανάνες! Ζήτω ο κ. 'Αρκουδάκης κι' οι Μέλισσες!

Τό βράδυ, για να δοκιμάση την «ψυχραιμία» των συναδέλφων του, ο πρόσκοπος Κατεργαράκος σκέφτηκε να τους παίξη μιὰ φάρσα.

Πήρε κομμάτια μιὰ κολοκύθα, την έσκαψε, της έκανε δυο τρύπες σὰ μάτια κι' έβαλε μέσα δυο κομμάτια από κερί σπερμασέτο. Έπειτα τη στόλισε από πάνω με άχρεα, που έμοιαζαν με μαλλούρες, και την έστησε σ' ένα κοντάρι ψηλό. Βρήκε κι' άλλο ένα ξύλο, που τό έδεσε σταυρωτά με τό κοντάρι, κρέμασε κι' ένα μακρό άσπρο κουρέλι, κι' έτσι έκαμε ένα σκιάχτρο «που δέν ξανάγινε ποτέ». Τόκρυψε κι' είπε στους συντρόφους:

— Ο κ. άρχηγός σάς σύστησε ψυχραιμία. Έγώ ξέρω πως άπόψε θα βγΐ ένα φάντασμα. Μη βάλετε λοιπόν τις φωνές άμα τό ιδΐτε. Ψυχραιμία!

— Τι λές εκεί! είπε ο 'Αστρονόμος. Φαντάσματα δέν υπάρχουν!

— Άν ιδΐτε όμως; είπε ο Κατεργαράκος.

— Δέν θα φοβηθούμε καθόλου! βεβαίως ο Χοντρούλης.

— Άχ, μη λένε τέτοια πράγματα και φοβάμαι! κλαύτηε ο 'Αρκουδοπουλάκης. Έγώ είμαι μικρός...

— Μη φοβάσαι τίποτα! τόν ήσύχασε ο Κοκκινέλης. Άμα είμ' εγώ κοντά σου, οΰτε φάντασμα δέν μπορεί να σε πειράξη.

«Τώρα αν σου δείξω εγώ!» σκέφθηκε ο Κατεργαράκος.

Και σε λίγο που σκοτείνιασε, χάθηκε με τρόπο, πήρε τό σκιάχτρο του, άναψε τό σπερμασέτο και, ξαφνικά, τό παρουσίασε.

Πώ, πώ, τί έγινε κείνη τη στιγμή! Πού να τη βοοΐν την «ψυχραιμία» οι μικροί Πρόσκοποι! Άλλος φώναξε «μάννα μου!», άλλος δέν μπόρεσε να βγάλη άχνα, άλλος έπεσε χάμω μπρούμυτα, άλλος τόβαλε στα πόδια, κι' άλλος καρφώθηκε στη θέση του.

Ένας από κείνους που καρφώθηκαν στη θέση τους, ήταν κι' ο μικρός 'Αρκουδάκης. Άλλά του κάκου κοίταξε να ιδΐ κοντά του τόν προστάτη του: Ο Κοκκινέλης τόβαλε στα πόδια πρώτος!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια από τό προηγούμενο—

— Και που να ξέρω εγώ;

— Νά, έφαξε και βρήκε τα κλειδιά μου. Τότερα άνοιξε τό κομμό, πήρε τη γαρνιτούρα από τό καπέλλο μου και την έκοψε για να κάνει φορέματα στην κούκλα της. Σ' έλη μου τη ζωΐ, δέν είχα ξαναΐδει τέτοιο πράγμα!

— Δέν ξέρω, άποχρίθηκε η Τόψυ. Φαίνεται πως φταίει η καρδιά μου, που είναι κακιά. Έτσι λένε κι' η μίς Φηλία. — Μα δέ βλέπεις πόσο κουράζεται και στενοχωριέται μαζί σου; Λένε πως δέν ξέρει πια τί να σε κάνει.

— Άφέντη, αυτό είναι αλήθεια. Τό ίδιο έκλεγε κι' η άλλη μου κυρά. Άλλά με μαστίγωνε πιο δυνατά. Μούδαγαζε τα μαλλιά, μού χτυπούσε τό κεφάλι στην πόρτα, αλλά δέν έκανε τίποτα. Είμαι πολύ κακιά! Τι να κάμω; Τι μπορώ να κάμω η κακομοίρα;

— Ο Σαίν Κλάρ δέν ήξερε αν έπρεπε να την πάρει σ' άστεία η στα σοδαρά. — Έγώ θα παραιτηθώ πια από την άνατροφή της, είπε η μίς 'Οφηλία. Βλέπετε πως δέν τα βγάλας πέρα.

— Επίτρεφέ μου να σου κάνω μιὰ έρώτηση, είπε ο Σαίν Κλάρ. Άφού τό Εύαγγέλιο δέν έχει τη δύναμη να σώση ένα μονάχα άπιστο παιδί, που τΐχεις κοντά σου και στην έξουσία σου, τί δ-

— Έλα δώ, μαϊμού! είπε ο Σαίν Κλάρ στην Τόψυ.

— Η Τόψυ πλησίασε.

— Γιατί τα κάνεις αυτά; τη ρώτησε ο Σαίν Κλάρ αυστηρά, αλλά διασκεδάζοντας από μέσα του με την παμπόνηρη έκφραση του παιδιού.

— Δέν ξέρω, άποχρίθηκε η Τόψυ. Φαίνεται πως φταίει η καρδιά μου, που είναι κακιά. Έτσι λένε κι' η μίς Φηλία. — Μα δέ βλέπεις πόσο κουράζεται και στενοχωριέται μαζί σου; Λένε πως δέν ξέρει πια τί να σε κάνει.

— Άφέντη, αυτό είναι αλήθεια. Τό ίδιο έκλεγε κι' η άλλη μου κυρά. Άλλά με μαστίγωνε πιο δυνατά. Μούδαγαζε τα μαλλιά, μού χτυπούσε τό κεφάλι στην πόρτα, αλλά δέν έκανε τίποτα. Είμαι πολύ κακιά! Τι να κάμω; Τι μπορώ να κάμω η κακομοίρα;

— Ο Σαίν Κλάρ δέν ήξερε αν έπρεπε να την πάρει σ' άστεία η στα σοδαρά.

— Έγώ θα παραιτηθώ πια από την άνατροφή της, είπε η μίς 'Οφηλία. Βλέπετε πως δέν τα βγάλας πέρα.

— Επίτρεφέ μου να σου κάνω μιὰ έρώτηση, είπε ο Σαίν Κλάρ. Άφού τό Εύαγγέλιο δέν έχει τη δύναμη να σώση ένα μονάχα άπιστο παιδί, που τΐχεις κοντά σου και στην έξουσία σου, τί δ-

φελεί τότε να στέλνουμε άποστόλους στις βάρβαρες φυλές, για να κηρύξουν τό Εύαγγέλιο;

— Η μίς 'Οφηλία δέν έβρισκε εύκολα την άπάντηση. Στο μεταξύ η Εύα έκαμε νόημα στην Τόψυ να την ακολουθήσει. Στην άκρη της βεράντας ήταν ένα τζαμωτό δωμάτιο, όπου ο Σαίν Κλάρ συνήθιζε να διαβάζει. Εκεί πήγε η Εύα τη μικρή άραπίνα.

— Είμαι περίεργος τί θα κάμει εκεί μέσα η Εύα, είπε ο Σαίν Κλάρ.

Και σηκώθηκε και πλησίασε με τα νύχια. Τότερα έβαλε τό δάχτυλο στο στόμα κι' έκαμε νόημα στη μίς 'Οφηλία να ρθει κοντά του.

Τα δυο παιδιά ήταν καθισμένα κατωγής, η Τόψυ με τη συνειθισμένη της άδιαφορία, κι' η Εύα με συγκίνηση και με μάτια βουρκωμένα.

— Πές μου, Τόψυ, γιατί είσαι τόσο κακιά; Γιατί δέν προσπαθείς να γίνεις φρόνιμη; Δέν αγαπάς κανέναν έσύ, Τόψυ;

— Δέν ξέρω τί θα πει αυτό. Άγαπώ τις καραμέλλες και τα γλυκά, αυτό ξέρω μοναχά, είπε η Τόψυ.

— Μα δέν αγαπάς τη μητέρα σου και τόν πατέρα σου;

— Δέν γνώρισα ούτε πατέρα ούτε μητέρα, σάς τό είπα αυτό, μίς Εύα.

— Ναί, έχεις δικιο, είπε λυπημένα η Εύα. Άλλά δέν έχεις άδερφό, άδερφή, θεία ή...

— Όχι, όχι, κανένα!

— Μα, Τόψυ, αν προσπαθούσες να γίνεις φρόνιμη, θα μπορούσες...

— Δέ θέλω να είμαι τίποτ' άλλο από μιὰ δυστυχισμένη άραπίνα. Άν μπορούσαν να με κάνουν άσπρη, μάλιστα!

— Μα μπορούν να σ' αγαπούν κι' ως είσαι μαύρη, Τόψυ. Άν ήσουν φρόνιμη, η μίς 'Οφηλία θα σ' αγαπούσε πολύ. Η Τόψυ γέλασε με τό κοροϊδευτικό και σύντομο γέλιο της.

— Δέν τό πιστεύεις; ρώτησε η Εύα.

— Όχι. Έμας μάς συχαίνονται που είμαστε μαύροι και δέ θέλουν να μάς άγγίξουν, όπως δέν άγγίξουν ένα βάτραχο. Πώς μπορεί ν' αγαπήσει κανείς άραπάδες, που δέν είναι ποτέ καλοί;... Άς είναι, έμένα δέ με νοιάζει καθόλου!

Κι' η Τόψυ άρχισε να σφυρίζει αδιάφορα.

— Μα Τόψυ, καϊμένο παιδί, εγώ λοιπόν σ' αγαπώ! είπε η Εύα με τρυφερότητα, άκουμπώντας τό λεπτό κι' άδυνατισμένο χεράκι της στόν ώμο της άραπίτσας. Σ' αγαπώ γιατί δέν έχεις ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ούτε φίλους, και γιατί είσαι έρημη στόν κόσμο. Σ' αγαπώ και θα ήθελα να γινόςουν καλή. Έγώ, Τόψυ, είμαι άρρωστη και δέ θα ζήσω πολύν καιρό. Λυπάμαι όμως να σε βλέπω έτσι κακιά. Προσπάθησε να γίνεις καλή για την άγάπη μου, εσον καιρό θα είμαι άκόμη μαζί σου.

Τά στρογγυλά και διαπεραστικά μάτια της μικρής μαύρης γέμισαν δάκρυα που κύλησαν πάνω σ' άσπρα χέρια της Εύας. Και λοιπόν, τη στιγμή εκείνη μιὰ άχτίνα έμπιστοσύνης και θείας άγάπης μπήκε μέσα στα σκότη της άπιστης εκείνης ψυχής. Έρριξε τό κεφάλι της άνάμεσα στα γόνατά της κι' έκλαψε, έκλαψε πολύ, ενώ τ' ώρατο κοριτσάκι, σκυμμένο άπάνω της έμοιαζε σαν άγγελος από φώς, που έρχεται να σώσει έναν' κολασμένο.

— Καϊμένη Τόψυ! είπε η Εύα. Δέν ξέρεις ότι ο Χριστός μάς αγαπά όλους τό ίδιο; Σ' αγαπά και σένα όπως και μένα, κι' αυτός θα σε κάμει φρόνιμη και καλή, και μπορείς και συ να πäs στους ουρανούς και να γίνεις ένας άγγελος, σά να ήσουν λευκή. Ο Χριστός αγαπά τό ίδιο και τους λευκούς και τους μαύρους. Προσπάθησε λοιπόν να γίνεις καλή.

— Ό, χριστή μου μίς Εύα, φώναξε τότε τό παιδί, θα προσπαθώ, ναι, θα προσπαθώ, τώρα που μου τό λένε σεις. Ός τώρα δέ μ' ένοιαζε για τίποτα.

Ο Σαίν Κλάρ άφισε την κουρτίνα να πέσει. Κι' είπε στην ξαδέρφη του:

— Αυτό μου θυμίζει κάτι λόγια της μητέρας μου: «Άν θέλουμε να δώσουμε τό φώς στους τυφλούς, ως τους καλέσουμε κοντά μας κι' ως θέσουμε τα χέρια μας πάνω στα μάτια τους».

— Πάντα είχα μιὰ αντιπάθεια στους μαύρους, είπε στενοχωρημένη η μίς 'Οφηλία κι' άπόφευγα να τους άγγίξω. Άλλά δέ φανταζόμουν πως η μικρή τό είχε καταλάβει.

— Δέν κρύβεται αυτό από ένα παιδί, είπε ο Σαίν Κλάρ. Είμαι βέβαιος ότι ε- σο διατηρείς αυτή την άηδία και δέ θέλεις να την άγγίξεις, ελαιο σου οι κόποι κι' ελα εσα θα κάμεις γι' αυτή, θα πάνε χαμένα. Ίσως είναι παράξενο, αλλά έτσι είναι.

— Μα πώς να τό κάμω; Είναι συχαμεροί ελαιο τους κι' ιδίως αυτή η Τόψυ. Πώς να τό κάμω;

— Ρώτησε την Εύα να σου πει.

— Αλήθεια! Αυτή είν' ένας άγγελος. Θάθελα να της έμοιαζα κι' εγώ. Σήμε- ρα μούδωσε ένα μάθημα.

— Δέν είναι η πρώτη φορά που ένα μικρό παιδάκι δίνει μαθήματα σ' έναν ηλίκιωμένο και διαβασμένο χριστιανό, είπε χαμογελώντας ο Σαίν Κλάρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ΄

Ο θάνατος της Εύας

Τό δωμάτιο της Εύας, άνάμεσα στα δωμάτια των γονέων της και της μίς 'Οφηλίας, έθαζε στη βεράντα. Ο Σαίν Κλάρ τό είχε στολίσει με πολλή προσοχή. Οι κουρτίνες ήταν από άσπρη και ρόζ μουςσελίνα. Τό ταπέτο τό είχε πα- ραγγείλει στο Παρίσι με ειδικό σχέδιο: μπουκέτα από τριαντάφυλλα και γυράν- τες από μπουμπούκια. Τό ξύλο του κρε-

βατιού κι' οι καρέκλες ήταν σκαλισμένα με άφθαστη χάρη και πρωτοτυπία. Στο κεφάλι του κρεβατιού, πάνω σε μιὰ κον- σόλα από άλάσαστρο, ήταν ένα άγαλμα άγγέλου με διπλωμένα τα φτερά, που κρατούσε ένα κλαδί από μυρτιά. Εκεί κρεμόταν ρόδινη γάζα με άσημένιες γαρ- νιτούρες, που άποτελούσε την κουνου- πιέρα της μικρής.

Σ' ένα μικρό και χαριτωμένο τραπε- ζάκι από μπαμπού, ήταν ένα βαζάκι ά- πό μάρμαρο της Πάρου, πάντα γεμάτο λουλούδια. Εκεί άπάνω ήταν και τα βι- βλία της Εύας και τα μικρά στολίδια της, που της είχαν χαρίσει. Ένα άγαλ- μα του Χριστού που εύλογοΰσε τα παι- δια στεκόταν άπάνω στο τζάκι, και στούς τοίχους δυο-τρείς ζωγραφίες παιδιών. Μ' ένα λόγο, όπου και να σταματοΰσε τό βλέμμα, θα συναντούσε πάντα σ' αυ- τό τό δωμάτιο κάτι λεπτό και καλλιτε- χνικό, που έδινε την ιδέα της γαλήνης της όμορφιάς και της άθωότητας. Αυτά ελα αντίκρυζαν τα μάτια της Εύας, όταν ξυπνούσαν κάθε πρωί.

Η άπατηλή δύναμη, που την είχε συγκρατήσει κάμποσον καιρό, είχε σω- θεί πια. Τό ελαφρό της βήμα άκουγό- ταν ελο και σπανιότερα στη βεράντα. Τώρα τις πιο πολλές φορές την έδλε- παν ξαπλωμένη στη σαιζ-λόγκ, πλάι στο άνοιχτό παράθυρο, με τα μάτια στη- λωμένα πέρα στα νερά της λίμνης.

Μιά μέρα που ήταν έτσι ξαπλωμένη, κατ' τό δειλινό, με τα διάφανα δάχτυ- λά της άνάμεσα στα φύλλα της Άγίας Γραφής, άκουσε ξαφνικά τη φωνή της μητέρας της που φαινόταν πολύ θυ- μωμένη.

— Τι βλακεία έκαμες πάλι, ζιζάνιο; έκοφες λουλούδια, ε; Νά λοιπόν!

Κι' η Εύα άκουσε έναν δυνατό κι' ήχηρότατο μπάτσο.

— Άχ! κυρία, είναι για τη μίς Εύα! άπάντησε μιὰ φωνή, που η Εύα τη γνώρισε.

Ήταν η φωνή της Τόψυ.

— Για τη μίς Εύα! Όραία δικαιο- λογία! Θαρρείς πως έχει ανάγκη από τα λουλούδια σου, βρωμοαράπινα! Τσα- κίσου από δώ!

Άμέσως η Εύα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και βγήκε στη βεράντα.

— Άχ, μαμμά, εγώ τα ήθελα αυτά τα λουλούδια! Δός μου τα, σε παρακαλώ! — Τι να τα κάνεις; Τό δωμάτιό σου είναι γεμάτο!

— Τα θέλω κι' αυτά! Τόψυ, ελα και φέρε τα μου!

Η Τόψυ, που στεκόταν με τό κεφά- λι κατεβασμένο θλιβερά, έτρεξε να της τά προσφέρει με μιὰ δειλία, που δέν έμοιαζε καθόλου με τό θράσος που είχε άλλοτε.

— Αυτό τό μπουκέτο είναι θαυμαστό! είπε η Εύα όταν τό πήρε. Μπράβο, Τό-

ψυ, ξέρεις και τοποθετείς ώραία τα λουλούδια. Κοίταξε, αυτό τό βάζο είναι άδειανό, βάλ' τα εκεί και, αν θέλεις, φρόν- τιζε να τό γεμίσεις κάθε πρωί.

— Άλλη παραξενιά κι' αυτή, είπε η Μαρία. Τι ευχαρίστηση βρίσκεις;

— Μαμμά, σε παρακαλώ, να επιτρέ- φεις στην Τόψυ να τό γεμίσει κάθε πρωί.

— Οΰ, τό επιτρέπω, αφού τό θέλεις. Τόψυ, άκουσε τί λένε η μικρή κυρία σου και φρόντισε να όπακούσεις.

Η Τόψυ έκαμε μιὰ υπόκληση με τα μάτια χαμηλωμένα. Κι' όταν έστριψε να φύγει, η Εύα είδε ένα δάκρυ να κυ- λά πάνω στο μαύρο της μάγουλο.

— Ξέρεις, μαμμά, είπε η Εύα, εγώ ήξερα ότι η καϊμένη η Τόψυ ήθελε κά- τι να κάμει για μένα.

— Πφ! Ξέρεις γιατί τό κάνει; Έ- πειδή της απαγόρευσαν ναγγίξει τα λου- λούδια, αυτή τα κόβει για να κάνει τό αντίθετο. Άλλ' άφού σ' άρέσει έτσι, ως κάνει όπως αγαπά.

— Μαμμά, μου φαίνεται ότι η Τόψυ άρχίζει ν' αλλάζει. Θα ρωώ πως προσπα- θεί να γίνει φρόνιμη.

— Θα προσπαθήσει πολύν καιρό ως που να τό καταφέρει, είπε γελώντας η Μαρία.

— Μα ως τώρα τα βρήκε ελα αντί- θετα στη ζωΐ της, η κακομοίρα.

— Καλά! Στο σπίτι μας τα βρήκε ελα καλά, κι' έπρεπε να μη φέρεται όπως φέρεται. Αυτή όμως εξακολουθεί, βλέ- πεις, να είναι αδιόρθωτη.

— Μα, ξέρεις, μαμμά μου, τί θα πει, να μεγαλώσει έρημη, χωρίς να γνωρίσει μάννα, μέσα σε χέρια ξένα κι' άσπλαχνα; — Βέβαια, βέβαια! είπε η Μαρία και χαμουργήθηκε. Τι ζέστη που κάνει!

— Δέ μου λές, μαμμά, η Τόψυ δέ θα μπορούσε κι' αυτή μιὰ χαρά να πει στόν παράδεισο και να γίνει άγγελος, αν γίνει καλή χριστιανή;

— Η Τόψυ άγγελος;! Άφισέ με ήσυχη! Ποϋ σούρθε τέτοια ιδέα;

— Σε ρωτώ σοβαρά: μπορεί να γίνει;

— Φαντάζομαι ότι μπορεί.

— Ο Θεός δέν είναι πατέρας της, όπως είναι για όλους μας;

— Και βέβαια. Ο Θεός έπλασε ο- λους τους ανθρώπους... Έδω έχω ά- φήσει ένα μπουκαλάκι με κολώνια;

— Τι θλιβερό, τί θλιβερό... είπε η Εύα σά να μιλούσε μοναχή της, ενώ τα μάτια της κοίταζαν πέρα, στα νερά της λίμνης.

— Ποιό είναι θλιβερό; ρώτησε η μη- τέρα της.

— Να συλλογίζεται κανείς ότι πλά- σματα, που μπορούσαν να γίνουν άγγε- λοι, πέφτουν τόσο χαμηλά, ελο και πιο χαμηλά, και κανείς δέ σκύβει να τά βοηθήσει. Τι θλιβερό που είναι!

— Και τί μάς περνά από τό χέρι!

Και γιατί κάθεται τώρα και σκάς για τέτοια πράγματα, παιδί μου; Πρέπει να εγγνωμονούμε το Θεό για τα καλά που μ'αξ έδωσε, και να μ'ην είμαστε δλοένα λυπημένοι για πράγματα που δε μπορούμε να τα διορθώσουμε.

— Μά πώς να μ'ην είμαστε λυπημένοι, όταν συλλογιζόμαστε ότι αυτά τα καλά λείπουν από τόσους ανθρώπους;

— Δεν έχεις δίκιο. Έγώ είμ' ευχαριστημένη κι' εγγνωμονώ το Θεό. Τιποτα περισσότερο δε γυρεύω!

— Μαμμά, είπε ή Εύα, ήθελα να μου κόψουν λίγα απ' τα μαλλιά μου.

— Γιατί;

— Για να τα δώσω στους φίλους μου όσο έχω ακόμη δυνάμεις. Δε λές στη θεία Όφηλεια νάρθει να μου τα κόψει;

Η Μαρία φώναξε τη μίς Όφηλεια δίχως να κουνηθή από τη θέση της. Τό παιδί άνασηκώθηκε στα μαξιλάρια του και, δείχνοντας τις χρυσές του μπούκλες, είπε ευθυμα:

— Θεία, έλα να κουρέψεις τάρνάκι σου.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Σαίν Κλάρ, που έμπαινε κείνη τη στιγμή, κρατώντας μερικά φρούτα, που τα είχε κόψει μόνος του από τόν κήπο.

— Μπαμπά, λέω στη θεία να μου κόψει λίγα μαλλιά γιατί με ζεσταίνουν.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΥΡΙΑ

Απ' έξω από το σχολείο είναι μια μεγάλη έκταση καταπράσινη από τα χόρτα.

Στη μέση μια μεγάλη μουριά.

Ψαλτά είναι στον ίσκιό της. Δροσερό άεράκι έρχεται από το Αδριατικό πέλαγος.

Τα μούρα είναι ώριμα, και σωστό πανηγύρι γίνεται κάτω από τη μουριά. Μόλις ξεμερώση, θα γεμίση ο τόπος κότες και παιδιά.

Όλοι διαμφισβητούν τα ώριμα μούρα που πέφτουν.

Τα μεγάλα παιδιά είναι σκαρφωμένα επάνω. Είναι τα ευτυχέστερα. Τρώνε τα καλύτερα και τα περισσότερα.

Τα μικρότερα παιδιά κι' οι κότες μένουν κάτω, κοιτάζουν ψηλά και ζηλεύουν τους μεγάλους.

Εκείνοι, καθώς περνούν από κλάδο σε κλάδο, τινάζουν και μερικά μούρα κάτω. Όρμουν τότε κότες και παιδιά.

Οι κότες είναι άφοβες, πήραν θάρρος με τα παιδιά, και πολλές φορές αρπάζουν τα μούρα από τα χέρια τους.

Κάθονται και κοιτάζω τόν άγώνα αυτόν.

Τό βράδυ φεύγουν όλοι χορτάτοι. Τα μούρα είναι πολλά κι' ή μέρα μεγάλη.

Αλλά νά, ή Άναστασία κλαίει.

— Γιατί κλαίς, παιδί μου;

— Κύριε πιθεωρητή, ή Εύτυχία μου

λέει πώς ή βέστα μου δε φελάει άλλο... «Βέστες» έδω στην Κέρκυρα λένε τα φουστάνια.

— Τι λές, παιδί μου, που δε φελάει! Είναι καινούργια, ώραία και καθαρή.

— Μοϋ την έφτιασε ή μάνα μου. Άμα πουλήσουμε τις πατάτες, θα μου κάμω άλλη μια με κολαρίνα.

— Άχ, τί καλή μάνα που έχεις! Άς ειχα κι' εγώ μια τέτοια μάνα!

Κι' ή Άναστασία καμαρώνει και για τη βέστα της και για τη μάνα της.

— Έχει κι' ο αδερφός μου ο Πέτρος καινούργια ρούχα. Του τάφερε προφές ο πατέρας από τη χώρα.

Κι' έτρεξε κι' έφερε τόν Πέτρο με τα καινούργια ρούχα.

Ήθεραν ότι θα πάω σήμερα στο χωριό τους και φόρεσαν όλοι οι μαθητές τα καλά τους.

— Άχ, τί ώραία ρούχα! Άς ειχα κι' εγώ τέτοια ρούχα και τέτοιο πατέρα!

Κι' ο Πέτρος καμαρώνει σά γύφτικο σκεπάρι.

Ο Πέτρος κολακεύτηκε πολύ απ' τους επάινους και με ρωτά:

— Κύρ πιθεωρητή, θα πäs στους Περούλαδες;

— Ναί, Πέτρο μου.

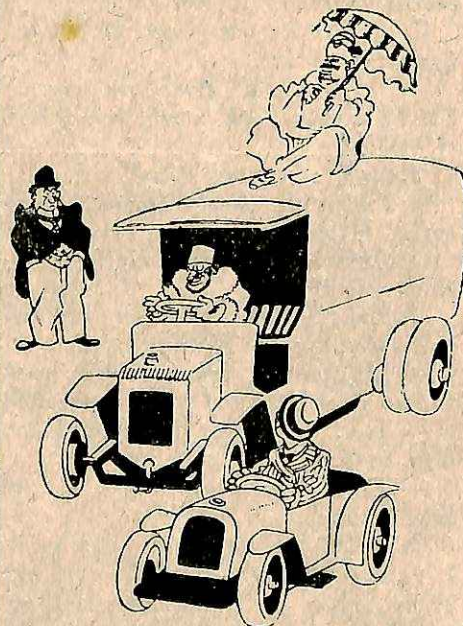
— Νά σοϋ δώσω το γαϊδούρι μας να πäs.

Θέλει να με περιποιηθή ο καίμενος. Ένα μούρο όμως έπεσε κοντά του.

Έτρεξε και τό πήρε. Έπειτα άλλο, άλλο... Κι' έτσι τό ζήτημα του γαϊδουριού έμεινε έγκρεμές και θα μένη όσο υπάρχουν μούρα στη μουριά.

Η Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Ο Μαχαραγιάς αυτός, συνηθισμένος από του γεννήθηκε να ταξιδεύη πάνω στη ράχη ελέφαντα, αγόρασε τώρα κι' αυτοκίνητο. Και να πώς τόκανε κι' αυτό... έλέφαντα!

ΘΥΜΗΤΙΚΟ

Κυριακή, κατά τό μεσημέρι, μουφεραν γαρούφαλλα στο χέρι χάρισμα ένα δώρο ποιητικό, —τό ύστερο του Μάη θυμητικό.

Άχ, με τάνθια, με τό φώς, πόσον άγώνα θέλουν τα στρωτά συνήθια του χειμώνα! Με όρμηγεύεις, μάτσο ευωδιαστό, ν' άπομείνω άργός, να όνειροφανταστώ...

Μύριζε! Άναδεύου!... Τι έχει γίνει τό σκεβρό παράθυρο κι' εκείνη ή αίματερή ή γαρυφαλιά, μέσ' στη βορεινήν αυλή παλιά, παλιά;

Μίλα μου, μαβί γαρούφαλλο! Διηγήσου! Είναι ή μνήμη μου πιο λίγη απ' τη δική κι' όσο πασπατεύει, τριγυρνά, [σου, χάνει και τ' άχνάρια τα στερνά.

Τόσες διαλεχτές, γλυκές ώρες, για πές μου: ήταν; ή δε στάθηκαν ποτές μου; (Κι' έχω να σκεφτώ, κι' έχω να μελετώ, σκανταλιάρικο λουλούδι, τί μ' αυτό;)

Μά, ως τό άκέριο σχήμα του να πάρη ένα σπύι, άρχαίο χαγιάτι, ένα βλαστάρι άστατο, —και πούδς τό κυβερνά; —τό μνημονικό τά προσπερνά.

Κι' είν' ή θάλασσα... ή άκρογιαλιά ή [γραμμένη σε μανριδερεή έμμουδιά σκαμμένη, τό νερό που λυέι τα δάχτυλα, νερό, σ' ένα σάλεμα άσαρχο κι' όχρό...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΥΡΙΕΥΣΑΝ ΤΟ ΦΩΣ

Β'.

— Πρωτάκουστο!... Θαύμα!... Πώς περπατά μόνη της εκείνη ή βαρκούλα στο ποτάμι;

Έτσι έλεγαν οι κάτοικοι του Σαλόν, όταν είδαν τό μικρό πλοίο, που τό κινούσε ή μηχανή των άδελφών Νιέψ. Οι σοβαροί άνθρωποι άπόφευγαν να συζητούν γι' αυτό τό ζήτημα, κι' οι παλιοί ναυτικοί, ζηλότυποι για τό θρίαμβο των έφευρετών, μουρμούριζαν:

— Μ'ην τά πιστεύετε αυτά! Κάτι διαβολικό είναι στη μέση!

Τα πειράματα ξανάγιναν κι' είχαν μεγάλη έπιτυχία. Όστόσο, ή κυβέρνηση δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρο για την έφεύρεση, κι' οι άδελφοί Νιέψ άπογοητευμένοι ξαναγύρισαν στο χτήμα τους και βάλθηκαν να καλλιεργήσουν τόν κήπο τους. Άλλά ή φλόγα της έφεύρεσης ζούσε πάντα μέσα τους, και μια μέρα ο Νικηφόρος είπε στον άδελφό του:

— Θυμάσαι τί λέγαμε κάποτε για τις ούσιες, που αλλάζουν χρώμα στο ήλιο; Εμαθα λοιπόν ότι κάποιος Έγγλέζος τοποθέτησε ανθρώπους μπροστά σε χαρτί άλειμμένο με διάλυση νιτρικού άργύρου, και με τη βοήθεια του ήλιου έκαμε άσπρες σιλουέττες στο χαρ-

τί... Πώς σοϋ φαίνεται αυτό τό πράγμα; — Δεν άρκει ή σιλουέττα. Πρέπει να πάρουμε και να άποτυπώσουμε την εικόνα του έξωτερικού κόσμου όπως τόν βλέπουμε στο σκοτεινό θάλαμο, άπάντησε ο Κλαύδιος.

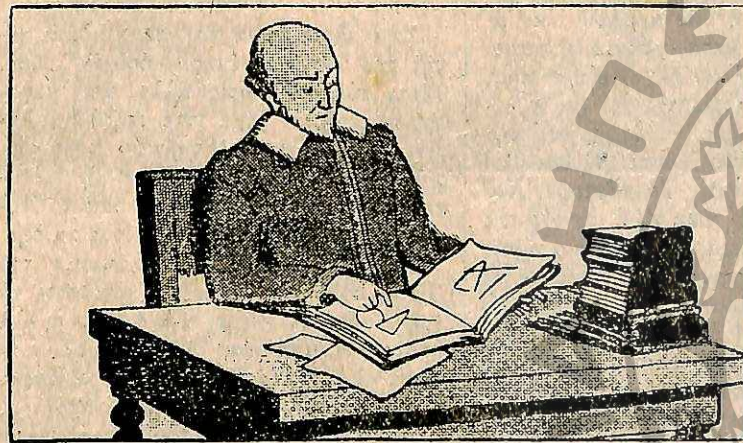
Τή στιγμή εκείνη ήρθε κοντά τους ο Ίσίδωρος. Τώρα ήταν ένας χαριτωμένος νέος, του άρεσαν όμως πάντα οι ώρατες ιστορίες. Γι' αυτό ρώτησε άμέσως τόν πατέρα του:

— Τι «σκοτεινό θάλαμο» λέτε;... Είναι καμιά άληθινή ιστορία ή παραμύθι;

— Είσ' ένας άγράμματος, μικρέ μου, είπε γελώντας ο Νικηφόρος. Στάσου και θα σοϋ πώ...

«Σε μια έποχή κάπως μεταγενέστερη από κείνη, όπου ο άλχημιστής Φαβρίκιος άνακάλυψε τη «σελήνη με τα κέρατα», ζούσε στη Νεάπολη ένας φυσικός που όνομαζόταν Ζάν-Μπατίστα Ντελλαπόρτα. Μια μέρα, καθώς μελετούσε πάνω σ' ένα μεγάλο χειρόγραφο τετράδιο με γεωμετρικά σχέδια κι' άριθμούς, στέναξε και φιθύρισε μ' άπογοήτευση:

— Γιατί να μ'η ζήσω έναν αιώνα να ρίτερα! Θα γνώριζα τό Λεονάρδο Νταβίντσι, τη μεγαλοφυΐα αυτή, που έδωξε στην έποχή της. Αυτός που σχεδίασε ακόμη και πτητικές μηχανές, θα με βοηθούσε να τελειοποιήσω αυτό τό σκοτεινό θάλαμο, που τόν περιέγραφε για πρώτη φορά ο άγγλος καλόγερος Ρογήρος Βάκχο... Στο περίεργο αυτό κουτί, που έχει στη μια πλευρά μια μικρή τρύπα και στην άλλη ένα λευκό πανί ή ένα άσπρο τζάμι, μπορεί και βλέπει κανείς,

«Μελετούσε πάνω σ' ένα μεγάλο χειρόγραφο τετράδιο...» (Σελ. 331, στ. α'.)

ανάποδα, αλλά φωτεινά και χρωματιστά, όλα τ' αντικείμενα, που βρίσκονται μπροστά στην τρύπα... Άκουσα ότι κι' ένας Γερμανός, όνομαζόμενος Έρασμος Ράινχολδ τό μεταχειρίστηκε άλλοτε για να παρατηρήσει καλύτερα τις εκλείψεις του ήλιου... Άλλ' οι εικόνες

μένουν θαμπές κι' άκαθόριστες: Πώς να τό διορθώσει κανείς αυτό;

Καθώς συλλογιζόταν αυτά, ο Ιταλός σοφός έπαίξε μ' έναν φακό, που είχε πάνω στο γραφείο του, για να διαβάσει καμιά φορά τις δυσανάγνωστες σελίδες. Ξαφνικά, άνατρίχιασε: Σιμώνοντας κι'

άπομακρίνοντας τό φακό από τό βιβλίο, που ήταν άνοιχτό μπροστά του, είδε ότι τα γράμματα θάμπωναν και ξεκαθάριζαν ά νόλογα με τήν άπόσταση του φακού από τό μάτι του. Αυτό δεν τό είχε ιδεί κι' άλλοτε; Ναί, άλλα τη στιγμή εκείνη, βλέπεις, τοϋ είχε έρθει αυτή ή θεία έμπνευση.

— Έύρηκα!

Εύρηκα! φώναξε σαν τόν άρχαίο Άρχιμήδη. Μ' αυτό θα ξεκαθαρίσουν οι εικόνες! Άρκει να ξέρω να υπολογίσω τήν άπόσταση που χρειάζεται.

Σε λίγες μέρες, προσκάλεσε κάμποσους σοφούς και τοϋς είπε χαρούμενος:

— Φίλοι μου, θα σάς κάνω τό τραπέζι άπόψε στη Σάντα Λουσία!

— Μά τό Βάκχο! είπε ένας σκυθρωπός μαθηματικός. Γι' αυτό μäs φώνα-

ξες έδω, να χάσουμε τόν καιρό μας;

— Υπομονή λιγάκι, κ' άρρομίο, άποκρίθηκε ο Ντελλαπόρτα. Κε βά πιάνο, βά σάνο (*).

Όταν άποφάμε, θα σάς πώ τόνυστικέμου.

Έμπρός, μικροί, είπε στα παιδιά του, πάρτε τα πανέρια με τα τρόφιμα. Όσο για μένα, έχω

κι' εγώ, βλέπετε, τό φορτίο μου.

Και πήρε ένα μεγάλο κίβωτο σκεπασμένο μ' ένα μαύρο πανί.

Μετά τό φαγητό, ο Ντελλαπόρτα ξεσκέπασε έπιτέλους τό μυστηριώδες κου-

(*) Όποιος πηγαίνει σιγά, πηγαίνει σίγουρα.

τί. Άπό τη μια πλευρά είχε ένα θαμπό γυαλί κι' από την άλλη ένα σωλήνα, που μπορούσε να μπαίνει στο έσωτερικό.

— Καμιά έφεύρεση για να κρατείς τό κρασί δροσερό ή καμιά μυγοπαγίδα; ρώτησε γελώντας ο μαθηματικός.

Τότε ο Ντελλαπόρτα τοποθέτησε τό

«Ω, αυτό είναι θαύμα!» (Σελ. 331, στ. γ'.)

κουτί πρὸς τόν κόλπο της Νάπολης και είπε στο μαθηματικό.

— Έλα να ιδείς τί θα ζωγραφιστεί σ' αυτό τό γυαλί...

— Ω! αυτό είναι θαύμα! φώναξε ο άλλος εϋθὺς μόλις έβαλε τό κεφάλι του κάτω από τό μαύρο πανί. Μά γιατί είν' έτσι ο ούρανός κάτω κι' ή θάλασσα από πάνω;... Ά, αυτό δεν είναι ζωγραφιά!

Βλέπω τό Βεζούβιο που καπνίζει και τις βάρκες που γλιστρούν στα νερά.

Σηκώθηκε όμως ξαφνικά άπάνω και μίλησε άυστηρά στον έφευρέτη:

— Πρόσεξε καλά, Πόρτα! Αυτό είναι μαγεία! Έρείς ότι οι μάγοι καταδιώκονται και τιμωρούνται.

— Μείνε ήσυχος, φίλε μου. Ένας φακός κι' ένα κουτί μ' ένα τζάμι, δεν έχουν τίποτα τό μαγικό.

Και έξήγησε σύντομα στους φίλους του τήν έφεύρεσή του.

— Η ιδέα σου είναι αξιοθαύμαστη, είπε τώρα ο μαθηματικός, αλλάζοντας ύφος. Τί κρίμα που οι εικόνες αυτές είναι προσωρινές και φευγαλέες! Άν μπορούσε κανείς να τις κρατήσει, να φτιάσει πολλές, να τις στείλει σ' όλο τόν κόσμο, που λέει: Vedere Napoli e poi morir (*) θα τήν έδλεπε, χωρίς πολλά ταξίδια!

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

— Η ιστορία σου είναι ώραία, είπε ο Κλαύδιος Νιέψ στον άδελφό του. Άλλά πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή έλπίδα τοϋ σοφοϋ Ναπολιτάνου δεν φαίνεται πώς θα πραγματοποιηθεί. Άκου-

σα ότι ο Σάρλ, ο διάσημος φυσικός μας, δοκίμασε ν' αποτυπώσει εικόνες σε χαρτί αλειμμένο με «χλωριούχον άργυρον». Τό κατόρθωσε. Άλλά μόλις θέλησε νά δείξει τις εικόνες στους μαθητές του, μαύρισαν άμέσως κι' έγιναν μιά μουντζούρα.

— Ο Σάρλ δέν τό κατόρθωσε, άλλ' άλλοι θά τό κατορθώσουν, είπε ο Νικηφόρος. Χρειάζεται έπιμονή και μελέτη.

— Εγώ δέν έχω πολλές ελπίδες. Προτιμώ νά σχοληθώ με τόν «πυροφόρο» μας, και γι' αυτό θά πάω στό Παρίσι νά φροντίσω νά γίνει γνωστός. Λυπάμαι πολύ πού θά σάς άφίσω.

Ο Κλαύδιος λοιπόν πήγε στό Παρίσι, έκαμε κι' εκεί πειράματα, όπου έκίνησε με άτμό ένα βαποράκι· άλλά δέν είχε τά κεφάλαια, πού χρειάζονταν γιά νά φτιάσει μιά μηχανή μεγάλη, πού νά καίει σκόνη από κάρβουνο. Άφισε λοιπόν λυπημένος τή Γαλλία και πήγε νά εξακολουθήσει τις προσπάθειές του στην Άγγλία.

Τά δυο αδέρφια, χωρισμένα τώρα πιά, άλλαζαν γράμματα κάθε βδομάδα. Άλλ' ο Νικηφόρος δέν μιλούσε ποτέ στά γράμματά του γιά τόν άτμό και γιά τή μηχανή. Μιλούσε μόνο γιά τό μαγικό κουτί του Ντελλαπόρτα. Θά κατόρθωνε άρχαι ν' αποτυπώσει εικόνες μόνιμες κι' όχι εφήμερες; Αυτό ήταν τό μεγάλο έρώτημα στη ζωή του.

(Ακολουθεί)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Απ' τό Γαλλικό)

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΗΤΑΝ τά πρώτα χρόνια πού μπήκα στη «Διάπλασι αρχισυντάκτης. Ανάμεσα στά παιδιά πού είχε τότε, — και πού σήμερα, θα ζούν, είναι γέρο σχεδόν πενηντάριδες, — ένα διακρινόταν πολύ. Μας έγραφε θαυμάσια γράμματα, από τά όποια συχνά ή Διάπλασι αποσπούσε κομμάτια, και, μολοντί δέν είχαμε άκόμα Σελίδα Συνεργασίας, μάς έστελνε κάτι παιδικά ποιηματάκια τόσο όμορφα, πού τά δημοσιεύαμε με τόνόμα του στό φύλλο. Ήταν πάρα πολύ έξυπνο παιδί, ευαίσθητο και δυστυχισμένο. Ά, πόσο δυστυχισμένο! Φτάνει μόνο νά σάς πω πώς από μικρό υπέφερε άπ' τό πόδι του, πώς δέν περπατούσε παρά με δεκανίκια, πώς τόν περισσότερο καιρό τόν περνούσε στό κρεβάτι, πώς τά τελευταία χρόνια κρεβατιώθηκε πιά όριστικά, και πώς οι γιατροί αναγκάστηκαν επιτέλους νά τόν άκρωτηριάσουν. Άκόμα θυμάμαι τό γράμμα πού μάς έγραφε ύστερ' άπ' αυτή τήν τρομερή έγχείρηση

πού τόν άφησε σακάτη μ' ένα πόδι. Χαιρόταν τό κακόμοιρο, γιατί νόμιζε πώς γλύτωσε πιά άπ' τά βάσανα... Λίγο όμως βράσταζε ή τραγική χαρά του. Ή θυσία του ποδιού δέν ώφέλησε σε τίποτα, τό αίμα του ήταν πιά δηλητηριασμένο, ή γάγγραινα έκδηλώθηκε άλλου και, ύστερ' από πολλά και μεγάλα άκόμα βάσανα, ο μικρός μάρτυρας πήγε στόν ούρανό... Τόν κλάψαμε, δημοσιεύσαμε σιγά· σιγά όλα τάνέκδοτα ποιηματάκια πού άφησε, τόν θυμούμαστε συχνά και... λίγο-λίγο τόν ξεχνούσαμε, όπως συμβαίνει πάντα σ' αυτόν τό μάταιο κόσμο, όπου άλλοι φεύγουν κι' άλλοι έρχονται. κι' όπου οι ζωντανόι μένουν με τούς ζωντανούς και — άλμονοι! — οι πεθαμένοι με τούς πεθαμένους...

Τί μάς έκαμε τώρα πάλι νά τόν θυμηθούμε;... Κάτι σπαραχτικό, παιδιά μου! Κάτι από κείνα πού πολύ-πολύ σπάνια μπορεί νά συμβούν και σ' αυτόν τό μάταιο κόσμο... Τό δυστυχισμένο παιδί, τό μονάκριβο, είχε και μιά χήρα μητέρα. Δόλια μητέρα! Τό περιποίηθηκε χρόνια τό λατρεμένο της, έπασχε κι' αυτή μαζί του, πονούσε — τό φαντάζεται καθένας — περισσότερο κι' άπ' τόν άρρωστο τόν ίδιο, ξεπεφτό από τήν έλπίδα στην άπόγνωση κι' από τήν άπόγνωση στην έλπίδα, ως πού σδύστηκε κι' ή τελευταία της. Ή, τότε πιά ή δυστυχισμένη μητέρα έχασε τά λογικά! Ήταν τόν καιρό πού έκοψαν τό πόδι του παιδιού της. Τρελλή, τήν έκλεισαν σ' ένα Φρενοκομείο. Κι' έτσι δέν έμαθε τότε πώς ο μικρός μάρτυρας πέθανε. Άλλά δέν τόμαθε ούτε κατόπι. Οι συγγενείς της, μιά πού ήρθαν έτσι τά πράγματα, έκριναν καλό και φιλόανθρωπο νά της τό κρύψουν, κι' άφού της πέρασε, μετά χρόνια, ή παροδική έκείνη τρέλλα. Της είπαν πώς, όσο αυτή ήταν άρρωστη, τό παιδί καλυτέρεψε, σκηώθηκε, κι' έφυγε άπ' τήν Άθήνα νά έργασθί κοντά σ' ένα θείο του, στό Έξωτερικό. Τό πίστεψε. Και από τότε είχε τήν ιδέα πώς ο γιός της ζούσε κάπου, μακριά, και μάζεψε χρήματα γιά νά γυρίση κοντά της. Είχε μείνει κιόλα στο Φρενοκομείο ή πρώην τρελλή μητέρα, κι' είχε γίνει εκεί έκκλησάρισα. «Ω, με τί θερμή θά προσευχόταν στην έκκλησούλα γιά τό μονάκριβό της, πού τό φανταζόταν μεγάλο, σωο, άκέραιο, — είχε ξεχαίνει πιά πώς τούχαν κόψει τό πόδι, — κι' εύτυχισμένο...»

Κι' άξαφνα, μιά μέρα, από μιά κακή σύμπτωση, από μιά άκριτομυθία, από μιά άπροσεξία — ποιος ξέρει! — ή γριά έκκλησάρισα του Φρενοκομείου, ή τραγική μητέρα, μαθαίνει πώς τό παιδί της είχε πεθάνει έδώ και τριάντα χρόνια! Πώς δέν ξανατρελάθηκε, είναι θαύμα! Προχτές ίσα-ίσα έλαβα ένα δακρύβρεχτο γράμμα της πού μου λέει: «Άν

δέν πήρα τά βουνά, είναι ή ισχυρή μου θέληση πού με συγκράτησε». Κατόπι μ' εύχαριστεί — ύστερ' από τριάντα χρόνια! — γιά τή νεκρολογία πού έγραφα τότε στη «Διάπλασι» γιά τό παιδί της — κάποια Άθηναϊκή Έπιστολή βέβαια, πού κι' εγώ τώρα πιά δέν τή θυμώμαι, — και τελειώνει μ' ένα ποίημα δικό της, γραμμένο άφού έμαθε τή συμφορά. Γιατί κι' ή μητέρα του μικρού ποιητή είχε ποιητική φλέβα, και πάντα έέχυνε τούς πόνους της σε στίχους. Άλλ' άς άντιγράψω έδώ αυτό τό τελευταίο ποίημα, νά ίδετε τί αυθόρμητο πού είναι και τί συγκινητικό μ' όλη του τήν άτεχνία:

Πάλι άρχινισαν στά κλαδιά
Νά φάλλουν τά πουλάκια,
Πάλι πρασίνισαν ή γή
Λούδουβα στολισμένη, —
Μήν κλαίς, μάννα καίμένη!

Ο ήλιος βγαίνει άπ' τό βουνό
Χρυσοστεφανωμένος·
Άπό βροχούλα έαρινή
Ή γή είναι θροισμένη, —
Μήν κλαίς, μάννα καίμένη!

Μ' άνεμος τώρα δυνατός
Τά έπάνω κάτω φέρνει,
Τά φύλλα άφίνουν τά κλαδιά,
Ή γή κίτρινησμένη, —
Κλάψε, μάννα καίμένη!

Ο ήλιος μισοσκότεινος
Στά σύννεφα κρυμμένος,
Άσπραπορόντι δυνατός,
Ή γή ναι λαοπαμένη, —
Κλάψε, μάννα καίμένη!

Ένα πουλάκι μοναχά
Άπ' τήν έρμιά φεμένο,
Περνά, γυρνά σ' ένα σταυρό
Κι' ή γή φρεσκοσκαμμένη, —
Κλάψε, μάννα καίμένη!

Σημειώστε τώρα ότι τό παιδάκι αυτός της δυστυχισμένης, — πού άν ζούσε, θάταν σήμερα χωρίς άλλα ένας μεγάλος ποιητής, — είχε τότε στη «Διάπλασι» τό ψευδώνυμο Πτηνόν της Έρής μου. Αυτό υπαινίσσεται ή τελευταία στροφή. Άνθέτετε και τ' όνομά του, ήταν Άντώνιος Κυριακίδης. Όσοι έχετε τόμους «Διαπλάσεως» του 1896, 1897 και καθέτης, μπορείτε νά βρείτε αυτό τό όνομα κάτω από πολλά ώραια ποιηματάκια. Άλλά τό πιο συγκινητικό άπ' όλα είν' αυτό, με τό όποιο ή μητέρα του θρηνεί τό θάνατό του, πού τόν έμαθε μετά τριάντα δάκρυα χρόνια...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
(Σονέττο)

Πεντάμορφη όλ' ή φύση
Θαρρείς πώς τραγουδούσε,
Τά ρόδα είχαν άνθίσει
Τό μύρο τούς μεθούσε.

Ήλιος λαμποκοπούσε
Φώς είχε πλημμυρίσει
Ο ούρανος γελούσε
Ή γή 'χε πρασινίσει.

Ω, τί χαρά στην έξοχή!
Έδώ λαλούν πουλάκια
Και μάς εύφραίνουν τήν ψυχή,

Κι' έχει χαρούμενες πηγές,
Πού τραγουδούν σ' αυλάκια
Και μάς γιατρεύουν τις πληγές.
Φιλόσοφ

Μεγάλη Τάξις — Α' Βραβείον
Μ. Διαγωνισμού Ποιήματος.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΒΟΥΝΙΣΟ

Της χαράς αναγάλλισμα
πλημμυρίζει τήν ψυχή μου,
βουνού αυράς άγκάλιασμα,
σάν γροικώ στό κορμί μου!

Τά βουνίσα τ' άρώματα
πού πλανούν στον άέρα,
τά περίσσα τά χρώματα,
του βοσκού ή φλογέρα,

Τά βαθιά κουνούνισματα
των ήμερων προβάτων,
ή σκιά, τά βουίσματα
των πελώριων ελάτων,

Τών πουλιών κελαδήματα
πού μαγεύουν, μεθούνε,
των ζουδιών τά πηδήματα
πού ζητούν νά κρυφτούνε,

Τό γλυκό τό νανούρισμα
μιάς πηγής κρουσταλλένιας,
τό καθάριο μουρουόρισμα,
ρεμματιάς άσπηνίας...

Όλες τούτες οι χάρες σου,
καλοκαίρι βουνίσο,
γλυκόν ύμνο με κάνουνε
χαρωπά νά τονίσω.

Πάνθενα Άβραδάτου
Μικρά Τάξις — Α' Βραβείον
Μ. Διαγωνισμού Ποιήματος.

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΛΑΣΟΣ

Τίποτα δέν κουνιόταν και τίποτα δέν άνησυχούσε τή νύχτα πού έπαιζε με τό φώς του φεγγαριού, και κυνηγημένη τρελλά από παντού, έβρισκε άσυλο στό σκοτεινά δέντρα και στις σκιές τους. Τό μέρος αυτό στό δάσος ήταν πολύ άραιό. Κάθε έλατο δέν ήταν παρά δυο σκιές ή μιά ύψονόταν μαύρη ολόγρια μέσα σ' ένα άέρινο άκαθόριστο χρυσό φόντο. Ή άλλη έαπλώνόταν γέροντας πρὸς τό κάτω λοξή, μακριά, πάνω σ' ένα έδαφος χρυσοφωτισμένο. Ή μιά, πραγματική σκιά σ' ένα φόντο άμφίβολο ή άλλη, σκιά άπίθανη σ' ένα φόντο πραγματικό.

Τό φεγγάρι μισό, μ' ένα λοξό χλωμό φως — κόντευε στη δύση του — πολέμουσε νά κυριέψη τό κάθε τι όσο ήταν άκόρη στη ζωή και ή νύχτα σμαζεμένη, σιωπηλή, κάτω από τά δέντρα, περιέμενε ύπουλη τή σειρά της νά έαπλώσει τήν κυριαρχία της. Βέβαιη γιά τή νίκη της, έπαυνε ύπομονετικά κάθε κομμάτι πού της δινόταν από τό φως, κι' άπλωνε τή σκοτεινιά της με συγκατάβαση.

Τό σκοτεινό με τό φωτισμένο έδαφος συναλλασόταν ήσυχά, γαλήνια από τή μιά μεριά, απότομα, τραγικά από τήν άλλη... Άπό δω σου έδινε τήν εικόνα της άπεραντωσύνης, από εκεί της αναστάτωσης.

Μ' αυτό τό φως και τις άπειράριθμες σκιές κάτι ύπνιδε μέσα μου... Και άλλοτε είχα βρεθεί σ' ένα τέτοιο περιβάλλον· άλλα πού; τότε; Δέν μπορούσα νά θυμηθώ· κι' αυτή ή άρέβαιη θύμηση μιάς εικόνας ζωντανής και μακρινής με βασάνιζε... Νόμιζα πώς έβλεπα όνειρο... ένα όνειρο όμως πού μάνησυχούσε, με βάριανε με τήν πνιγρή άπόσπαιρά του. Τολμούσα νά ξεφύγω, νά έλευθερωθώ, μα δέν μπορούσα και ξανάλεπτα άποκαμωμένη...

Πήρα σιγά-σιγά τόν άνήφορο. Πιο ψηλά έβλεπα ένα σκοτεινό όγκο πού άρχινοούσε από κεί και προχωρούσε νά τή βγάλης. Πετόχτηκα πάνω. Ένα ρίγος πέρασε τό σώμα μου. Βγήκα γρήγορα από κεί. Μα και ή νυχτερίδα τρώαζε, έκοψε τούς ουδικούς της γύρους και πέταξε μακρύτερα...

Κόρη των Άθηνών

ΜΕ ΣΗ ΜΕΡΙ

Ένα μονοπάτι φειδωτό, με σκονισμένα βάτα από τή μιά μεριά κι' από τήν άλλη, περνάει ανάμεσα από θειομένα χωράφια. Άφηνοντας τήν όμορφη άκρογιαλιά, με φέρνει βαθιά στον κάμπο. Είναι μεσημέρι, τό φως πέφτει παντού και όλα σιωπούν. Ή γή λές και τυλίχτηκε σ' ένα πύρινο σάλι. Κι' όμως προχωρώ άκόμα στό σκονισμένο μονοπάτι. Λίγο άκόμα και φθάνω μιά φουντωτή χαρουπιά. Σακούλια κόκκινα με χτυπητές πράσινες ζώνες, δυο φλασκιά και μιά ροκά κομμένα από τά κλαδιά της. Και τά τρία σύμβολα της άπλης έργατικής ζωής του χωριού. Φεύγω, γιά νά γυρίσουν και πάλι στον ίσκιό τά πουλάκια πού έφυγαν τρομαγμένα στό διάβα μου.

Έδώ τελειώνει ο χρυσαφένιος κάμπος και άρχίζει τό βουνό, πρᾶσινο από άμπέλια. Βρίσκο μιά κουφάλα σε μιά γέρινη ελιά, και τοποθετούμαι εκεί μέσα άναπαυτικά και κοιτάζω άπληστα γύρω μου... Ο κάμπος κοιμάται

τούτη τή στιγμή, στον κάθε ίσκιό είναι έαπλωμένοι άνθρωποι και στά ήλιοκαμένα πρόσωπά τους βλέπεις τήν ευχαρίστηση του ύπνου. Έδώ και κεί, σάν άνάποδα ξωτικά χονιά, είναι σκορπισμένες οι χορταρένιες καλύβες τους.

Ξάφνου μιά συρτή όξεία φωνή σκορπίζει ένα πατάτονο ήχο μέσ' στη λαύρα του μεσημεριού.

— Βασίληρη, μωρέ Βασίληρη!

Πότισες τά ζα; Και ή ίδια στοιγιά φωνή έπαναλαμβάνεται δυό- τρεις φορές, σκορπίζεται, χάνεται και σβύνει μέσ' στον άπέραντο φωτοπλημμυρισμένο κάμπο. Ο Βασίλης δίπλα μου ζύνει ένα καλάμι στό δροσό γιά φλογέρα, σηκώνει τό κεφάλι και δέν άπανιά στις φωνές.

— Μα γιατί δέν άπαντιάς; τόν ρωτά.

Με κοιτάζει λίγο λοξά, σάν νάναι στενοχωρημένος πού έτσι άπρόσκλητα μπήκα στη ζωή του, και πάλι σιωπά. Λίγο πιο πέρα δυο μεγάλα άσπρα βώδια, «τά ζά του», πεσμένα μέσ' στο χορτάρι άναμιασμέν άργά-άργά τό φαί τους, ενώ τά μεγάλα τους όφθαλμά μάτια λές και άκολουθούν κάποιο όνειρο πού δέν τελειώνει ποτέ...

Τό φως δέν είναι τόσο δυνατό τώρα, ή ξέστη άρχίζει νά μετριάζεται, κι' εγώ πέρνω και πάλι τό σκονισμένο μονοπάτι.

Πώς μ' άρέσει νά περπατώ μέσ' στο μεσημέρι, τήν ώρα πού οι άλλοι κοιμούνται!...

Χρόνι

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΛΙΓΟΝΕΡΙΟΥ

Οι βράχοι είναι σχισμένοι κάθετα σά με μαχαίρι, σε σχήμα ήμικυκλίου, άφίνοντας θέση στην έκκλησούλα τήν πλιθόχτιστη της Παναγίας του Λιγονερίου. Μέσα σε μιά κοιλάδα, λίγα μέτρα μακριά από τό γεφύρι πού έγάνει τις δυο πλευρές μιάς χαράδρας. Έκει βαθειά χωμένη στην κορυφώνισα της, ή Παναγία του Λιγονερίου άκούει μέσ' στην έρημιά της τό κήμα, πού άλλοτε μουγκρίζει άγοιμένο, κι' άλλοτε ήσυχο φιλεί τήν άκρογιαλιά. Γύρω της όλο βράχοι άγριοι, επιβλητικοί, σκοτεινιάζουν τό μέρος και τό κάνουν μυστηριώδες. Ανάμεσα στις σκισμάδες των βράχων, φυτρώνουν λίγα σχοίνα και άγροολούδα, πού ματαίως προσπαθούν νά κρύψουν τή γυναιότητα τους. Τό έξωτερικό της έκκλησούλας είναι πολύ φτωχικό. Άσπρη, κατάσπρη, με κόκκινα καγκελάκια στις πότες και στά παράθυρα, πού φαντάζουν στους άσπρους άβεστομένους τοίχους της. Ο περιβολός της στολίζεται από μερικά κυπαρισσάκια, άραιά-άραιά, φτωχικά θαρρεί κανείς. Άς ρίξουμε τώρα κι' από τό παράθυρο ένα βλέμμα. Τό έσωτερικό της έκκλησούλας είναι άκόμη πιο φτωχικό. Στο τέμπλο της πόνο της ζωγραφισμένες ες εικόνες άγίων, των όποίων

δεσπόζει η εικόνα της Παναγίας. Μιά καντήλα κρεμασμένη από το ταβάνι, στη μέση των εικόνων. Δύο κηροστάτες χωρίς κεριά κι' ένα θυμιατερό σβυσμένο, ποιάς ξέρει πόσον καιρό! "Ολ' αυτά δείχνουν ότι πολλών καιρό θάχει ο παπάς να την επισκεφθή και να λειτουργήσει. Είναι μικρή, μ'α πολύ μικρή, μόλις πέντε άνθρωποι χωρούν, αλλά και κείνοι που την επισκέπτονται δεν είναι περιστεροί. Καμιά γυναίκουλα κανενός ψαρά, καμιά γριούλα για κανένα μνημόσυνο. Μόνο της Ζωοδόχου Πηγής, που γιορτάζει, λειτουργεί ο παπάς. Μόνη της, που την ήσυχία της ταράζει και την πόνος προσκυνητής, η Παναγία του Λιγονεριού ακούει το κύμα, που άλλο τεμνουμένη α-γχιμένο, και άλλοτε ήσυχο φι-λεί την ακρογιαλιά.

Εδξωνάκι

ΣΤΗ ΦΙΛΗ ΜΟΥ Ε.

Στο στενό της ζωής μονοπάτι προχωρώντας στα πρώτα μου χρόνια —που άξεστα μένουν αιώνια— σε αντίκρυσα χάρη γεμάτη.

Κι' εύθης δώσαμε τότε τα χέρια με μιὰ υπόσχεση μόνιμη κι' απλή: της ζωής μας το δρόμο το λίγο να περάσουμε πάντα μαζί.

Απ' το χέρι μου κι' έπιασες μόνο και με γέλια τρελλά με τραβές τη χαρά να μου δείξεις, ζητάς να μου διώξεις τη λύπη, τον πόνο.

"Ετσι φύγαν δυο χρόνια γοργά —του σχολείου τα όμορφα χρό-νια—

τώρα οι μέρες κυλούνε άργα γιατί η θλίψη τις σκιάζει αιώνια.

Και του πόνου το δάκρυ κυλά και σε στίχους άπλώνει απαλά αφέρισμα φτωχής μιὰς θυσίας στο βωμό της πιστής μας Φιλίας.

Αύρα Δροσίνη

ΔΡΟΣΟΥΛΑ

"Επαιξα στην κάμαρά μου όταν άκούω ξαφνικά:

— Δροσούλα, έλα δω! Με φώναζε η μητέρα. "Ετρε-ξα άμέσως κοντά της.

— Τι θέλεις, μαμμά; τη ρώ-τησα.

— Πότε θα γράψης και συ τί-ποτα για τη "Διάπληση"; μου εί-πε.

— "Ε, μαμμά, σιγά-σιγά θα μου έρθη και μένα η έμπνευση. Ξαναγύρισα στη θέση μου και σκεπτόμουν την έπιθυμία της μαμμάς.

— Καλά θάταν, σκέφτηκα, να γράψω κι' εγώ κάτι. Νά φανή κι' η "Δροσούλα" στη Σ. Σ. "Αλλά τι να γράψω;... Δύσκολο πράγμα η έκλογη του θέμα-τος... Ούφ, άδελφέ, τί σπάνιο κεφάλι μου! Χειμωνιάτικα δεν είναι καμιά ανάγκη να φα-νί η Δροσούλα. Μέλας βο-ρρής και τα κρύα ποιάς θα την

προσέξω;... "Ας έρθη πρώτα το καλοκαίρι, να σκάσουν οι άνθω-ποι από τη ζέστη, τότε θα λα-χαρούν λίγη δροσούλα, κι' ό,τι τους δώσω θα το δεχθούν εύκολα και κι' εύγνωμοσύνη. Δέ θάχουν πολλές όξείσεις!... Τό καλοκαίρι λοιπόν! "Αλλά για στάσου! Δεν μπορώ τάχα να στείλω τώρα αυτά για τη Διά-πληση;

Δροσούλα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΠΑΝΘΗΡΕΣ

Μιά φορά ένας Μασσαλιώτης πολύ φτωχός έφυγε στην "Αφρι-κή για να βρή την τύχη του. Με-τά δυο χρόνια γύρισε στη Μασ-σαλία πολύ πλούσιος. "Αμέσως οι φίλοι του τον ρώτησαν:

— "Ε, Μάριε, πώς κατάφερες και πλούτισες έτσι;

— Νά, είπε εκείνος, τη νύχτα κυνηγούσα και σκότωνα πάνθη-ρες, σημαδεύοντας στη μέση από τα μάτια τους, και πουλούσα το δέρμα τους.

"Υστερα από μερικούς μήνες έφυγε πάλι για την "Αφρική και ξαναγύρισε στη Μασσαλία πιο φτωχός παρά ποτέ.

Τότε οι φίλοι του τον ξανα-ρώτησαν:

— Πώς κατάφερες, βρε άδε-λφέ, και κατάντησες σ' αυτά τα χάλια;

Μά εκείνος χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, άπάντησε:

— Οι πάνθηρες, πού πονηροί από μένα, έρχονται δυο-δυο κι' εκλείνουν το ένα μάτι. "Εγώ ση-μάδευα στη μέση και οι σφαίρες χάνονταν χωρίς αυτοί να πα-θαίνουν τίποτε.

Αύα Μάρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η θεία στη μικρή άνιψιά:

— Κάθισε φρόνιμα, "Ελένη, κι' εγώ θα σε κάμω κληρονόμο μου.

"Η μικρή άνιψιά:

— "Α, εγώ δε θέλω να γίνω κληρονόμος! Θέλω να γίνω δι-κηγόρος!

"Ελένη Μ. Καλκοκρέση

— Μαμμά, δεν είναι ψέμματα αυτό που λένε πως είμαστε ά-πό σκόνη;

— "Οχι, παιδί μου, αλήθεια είναι.

— "Ωστε οι άραπάδες θα εί-ναι από καρβουνόσκονη. (Μεταφρασμένο)

Τόννης "Ερμουπολίτης

"Η μαμμά πιάνει τη μικρή Λουίζα να χύνει νερό με το πο-τιστήρι από το μπαλκόνι πάνω στους διαβάτες.

— Τι κάνεις εκεί, παιδί μου;

— Παίζω τη βροχή, μαμμά!..

Χαρυγή

"Η Λιλί, που πρώτη φορά βλέ-πει το θείο της τόν άξιωματι-κό με πολιτικά, τρέχει και λέει στη μαμμά της:

— Μαμμά, ό θεός έγινε άν-θρωπος.

Αλανάρα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

["Ιδε Διάπλ. τοῦ 1929, φυλ. 36]

"Εξήγησα από ένα ποιηματάκι με τόν τίτλο «Τό καλοκαίρι στην έξοχή», με 12 τό πολύ μεγάλους στίχους (δεκαπεντασύλλαβους π. χ.) ή 24 μικρούς (επτασύλλα-βους κτλ.). "Αλλά πολλοί δεν συμ-μορφώθηκαν μ' αυτούς τους ό-ρους. Καί πρώτα-πρώτα ή Φιλό-σοφη, άντί για ένα, μου στέλνει τρία ποιήματα να... διαλέξω! Αυτό τό δικαιολογεί βέβαια μ' ένα γράμμα της: αλλά, σάς πα-ρακαλώ, άν τόκαναν όλοι—δηλα-δή να μου στείλουν από τρία, τέσσερα, πέντε, όσα θέλουν ποι-ήματα, για να διαλέξω,—πώς θα ξεμπεδέυω; "Επειτα, όταν με-ρικοί, παραβαίνοντας τόν όρο, στέλνουν περισσότερα του ενός, δεν άδικούν τους άλλους που τόν τηρούν και στέλνουν μόνο ένα; "Αλλά κι' άλλη παράβαση κάνει ή Φιλόσοφη: Μου στέλνει κι' ένα συνόττο από 14 στίχους με-γάλους, που κάνουν 28 μικρούς, άντί των 24 που ζήτησα. Δεν έ-πρεπε λοιπόν να την αποκλείσω; "Αλλά τότε θάπερτα σ' άλλο κα-κό: Δεν θα έβρισκα, στη Μεγά-λη Τύχη, ποίημα άξιο του Α' Βραβείου! Γιατί τα δυο από τα τρία που έστειλε ή Φιλόσοφη, και προπάντων ένα συνόττο μ' επτασύλλαβους στίχους, είναι πραγματικώς τό καλύτερα του Διαγωνισμού. Σύντομα, περιορί-ζονται στο θέμα, τό πραγματεύ-ονται πολύ ποιητικά και—τό κυ-ριώτερο—έχουν άμειπτη σχεδόν στιχομυρία.

Και της Σγουρόμαλλης βέβαια τό ποίημα είναι πολύ όμορφο, με άκόμα πιο τεχνική στιχομυ-ρία: αλλά δεν είναι ακριβώς έ-κείνο που ζήτησα (νομίζω ότι ξεφεύγει κάπως από τό θέμα) κι' έπειτα άποτελείται από 30 στί-χους, από τους όποιους ό 20 εί-ναι μεγάλοι, δηλαδή από 50 μι-κρούς! "Ε, άδύνατο νάπαιρνε Α' Βραβείο ένα ποίημα που κάνει μιὰ τέτοια παράβαση του όρου.

"Ο Μανντόφ περιγράφει, κι' άρκετά καλά,—με κάποια πρω-τοτυπία, άν θέλετε— μιὰ κατα-σκήνωσιν σε παραθαλάσσια έξο-χή. "Αλλά κι' αυτό τό ποίημα έ-χει τέσσερις στίχους παραπάνω, και μιὰ δολοκλη στροφή,—έκει-νη που περιγράφει την έπιστρο-φή της άδειας σουστας,—είναι μιὰ παρόξυνση περιττή, που χα-λά την ενότητα. Πάντα όμως εί-ναι από τα πιο τεχνικά ποιήμα-τα του Διαγωνισμού.

"Η Μικρομέγλη είναι από κεί-νους που τηρούν όλους τους ό-ρους. Τό μέτρο της όμως είναι πολύ άνώμαλο: υπάρχουν στίχοι που νομίζεις πως είναι από άλ-λο ποίημα. Τό ίδιο πρέπει να πώ και για τό όρατο «Καλοκαίρι» του Πίκμαν. "Ο φίλος μου αυ-τός, ενώ είναι τόσο καλός πεζο-γράφος, στη στιχομυρία ήλπιεί.

Σ' αυτή την Τάξη ξεχωρίζουν άκόμα: τό ποίημα της Κυράς

της Θάλασσας (που θάταν άνώ-τερο άπ' όλα, άν δεν είχε στην άρχή ένα περιττό ήμιστίχιο σαν παραγέμισμα «και τη φωνή ν' ά-φισω», και στη μέση μιὰ άνω-πόφορη χασμωδία «ό άγια έξο-χή!») και της Σαπουνόφουσας, που ή στιχομυρία του είναι τέ-λεια: ούτε μισή συλλαβή παρα-πάνω, ούτε ένας τόνος εκεί που δεν πρέπει. Τάλλα είναι μέτρια, μερικά δέ και κάτω του μετρίου.

Κι' ερχομαι τώρα στη Μικρή Τάξη. Τό καλύτερο είναι βεβαί-οτητα της Πάνθειας "Αβραδάτου. Κι' ή στιχομυρία καλή κι' ή ά-νάπτυξη του θέματος όμοια. Κά-ποια τραχύτητα μόνο παρατηρώ στο γ' και δ' τετράστιχο, από κατάχρηση γενικών πληθυντικών που δεν τις σηκώνει πολύ ή δη-μοτική γλώσσα. —"Ολα τάλλα της Τάξης είναι έντελώς άδόκι-μα και κατά τό ύψος και κατά τό μέτρο.

Γενικά πρέπει να πώ, ότι άπ' αυτόν τόν Διαγωνισμό δεν είμαι και τόσο ένθουσιασμένη. "Εδωσε μερικά καλά ποιηματάκια, αλλά τίποτα έκτακτο, ξεχωριστό...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ

(Από 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν σημειώνουν ήλικίαν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόσο-φη [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σγου-ρόμαλλη [20Ε].—Μανντόφ [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρά της Θάλασσας [18Ε].—Μικρομέγλη [16Ε].—Πίκμαν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις Ε-καστον: Σαπουνόφουσα, "Αστρα-πόβροντο, Κυρά Φροσύνη, "Αλόη Πικρού, Φαύστα, Γεν. ΣΑ.Σ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις Ε-καστον: Ρασπουτίη, Πεπρωμένον, Ροζίττα, Μοέμ, Λεβάντα, Πα-ραμυθένιος, Διον. "Αβούρης.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Από 14 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθεια "Αβραδάτου [20Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις Ε-καστον: "Ακούριδο Ρολόι, Λυ-σόχαρτο, "Αργυρόπουλος, Μύ-οτα Γ. Ρόκα, Μύρον της "Ανδρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ.—"Ολα τα δημοσιεύσιμα ποιήματα του Διαγωνισμού θ' ά-δημοσιευθούν στη Σελίδα Συνεο-γασίας, άρχίζοντας από σήμερα.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τό έξοδον να τό υπενθυμίζω στόν καθέ-να ιδιαιτέρως. "Η εγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Πώς θα περάσετε πιό εύχάριστα

τό καλοκαίρι σας;

Είναι άπλούστατο: Θα προμηθευθήτε όσους πε-ρισσότερους μπροείτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

και θα τούς πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θα πάτε, — αλλά κι' όπου θα μείνετε, — για να περάσετε τις Διακοπές.

Κι' ένας μόνος Τόμος της Β' Περιόδου άρ-κει, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθι-στορήματά του και με τα τόσα άλλα που περιέχει. "Αν πάρετε μάλιστα τόν Τόμο του 1929, που έχει 600 σελίδες και 8 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τμοκατάλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθήτε τον και κάμετε εγκαιρώς την προμήθειά σας, άν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 42 όδός Ευδριπίδου, την 12 'Ιουνίου 1930

ΞΑΝΑΘΥΜΙΖΩ ότι ή συνδρομή των εξαμήνων του 1930 έληξε την 31 Μαΐου και ότι, όσοι δεν την ά-νανέωσαν ως τώρα, χρωστούν να την ανανεώσουν τό γρηγορότερο.

Καθώς σάς είπα και την άλλη φο-ρά, στίς σημερινές δύσκολες περι-στάσεις, καθυστέρηση συνδρομής δεν είναι άνεκτή.

Σήμερα δημοσιεύω τάποτελέσμα-τα του Μικρού Διαγωνισμού Ποι-ήματος. Μένουν άκόμα οι Διαγωνι-σμοί Ζωγραφικής και Φωτογρ-φίας. Σύντομα θα δημοσιευθούν κι' αυτοί, κι' έπειτα θα προκηρυχθί τό Πένταθλον του 1930 31.

Και μιὰ είδηση που θα σάς χα-ροποιήσει: Πολύ σύντομα θάχουμε τό Σήμα μας,—μιάν όώρα δηλαδή καρφισούλα με τό μονόγραμμά μου, που θα τη φορούν προς διά-κριση τα παιδιά, τα Διαπλάσ-πουλα. Προχθές ήλθε στο γραφεί-ο μου ή καλή μας Δορελάϊ,— που καθώς έφέρετε ήδη, οπύδασε στη Γερμανία χρυσόχοος, μου έφερε μά-λιστα και θαυμάσια δείγματα της τέχνης της, — και ανέλαβε να σχε-διάση αυτή τό Σήμα και να τό εκ-τελέση όπως έφέρει. Θα είναι πολύ κομψό, από λευκό άργυρο, με τό μονόγραμμά μαύρο. Κι' έκτός που θα χρησιμεύη προς διάκριση, θά-ποτελέη κι' ένα όρατο κομηματάκι και για κορίτσια και γι' άγόρια. Θα είναι δέ και φηνώτατο, ώστε να μπορούν να τάγοράσουν όλα τα Διαπλάσπουλα, να τό φορούν και να γνωρίζονται. Λοιπόν περιμένετε μ' έμπιστοσύνη: σέ λίγο θα σάς ά-ναγγείλω ότι τό Σήμα είναι έτοι-μο. "Ηταν, βλέπετε, γραφό τό μάς τό κάνη μιὰ τόσο αγαπητή Διαπλά-σπουλα, ή Δορελάϊ, ή κόρη της αξέχαστης μας Καρδερίνας.

"Ο παλιός μου σεβαστός φίλος και συνεργάτης κ. "Ιάκ. Χ. Δραγά-της έτύπωσε σέ φυλλάδιο μιὰ όμι-λία που είχε κάνει στόν Παρνασό

τό 1921, όταν γιορτάσθηκε ή "Ε-κατονταετηρίδα της "Ελλά. "Επαν-στάσης. Τό θέμα της είναι: τί έ-πρόσφεραν στόν "Ιερο "Αγώνα τό Σχολείο κι' ό Διδάσκαλος. Και δια-βάζοντας την κανείς βλέπει ότι πραγματικώς έπρόσφεραν πολλά, ίσως έπρόσφεραν τό πάν. Γιατί τό Σχολείο,—τό Κρυφό σχολάει Σχο-λείο,—κι' ό "Ελληνας Διδάσκαλος, ό μεγάλος αυτός και φωτισμένος πατριώτης, διατήρησαν τό ζώπι-ρο του έθνισμού και τόν έρωτα της έ-λευθερίας στούς μακρούς αιώνες της Σκλαβιάς, και προετοίμασαν τό "Εθνος για τόν άγώνα που τό απε-λευθέρωσε. "Αλλά και κατά τα χρό-νια τα ίδια του "Αγώνος, και κα-τόπι, πόσα δεν έκαμαν για την Πατρίδα μεγάλοι Διδάσκαλοι σαν τόν Βάμβα, τόν Γαζή, τόν Κων-σταντά, τόν Οικονόμου, τόν Γεννά-διο και τους άλλους... Και μπορού-με να πούμε ότι την παράδοση των πατριωτών αυτών Διδασκάλων του "Εθνους άκολούθησε σ' όλη του τη ζωή κι' ό κ. Δραγάτης, άλλους καθηγητής, γυμνασιάρχης και τό-ρα λυκαίρχης, έμπνευσμένος πάντα από πατριωτισμό και προσπαθών-τας να τόν έμπνέη στη νεολαία...

"Ελαβα και δυο "Αγγελίες για τις έξοχικές Κατασκηνώσεις που έτοι-μάζει για τό καλοκαίρι ή Χριστι-ανική "Αδελφότης των Νέων ("Αθη-νών, Θεσσαλονίκης, Σύρου) στό Πή-λιο, στη Βάρκιζα κι' άλλου. Είναι θαυμάσια διοργανώμενες και μακ-κήν τα παιδιά, που με τόσο λίγα έξοδα, θα μωρέσουν να ζήσουν, για μιὰ ή για δυο έβδομάδες, αυ-τή την όώρα έξοχική ζωή. (Πλη-ροφoρίες κι' έγγραφες καθέμερα στά Γραφεία της Χ.Α.Ν. όδός Μη-τροπόλεως 44.)

Πώς σού πέρασε, Περιπλοκάς, ή ιδέα ότι μωρούς να μωρουν... θυ-μωμένη μαζί σου; Είναι δυνατό;... "Οχι, παιδί μου, ούτε θυμός φταίει, ούτε άμέλεια. "Απλούστατα οι πα-ραγγελίες σου έβράδυναν γιατί δεν είχα λάθει γράμμα σου, ενώ είχα λάθει τις έπιταγές σου... "Οσο για την άνωμαλία σ' "Αποτελέσματα

των Λύσεων, είδες ότι τη διόρθωσα.

"Εκτός από τη χαρά που της προ-ξενεί ή όλη μου, τό διάβασμά μου, ή Κυρά της Θάλασσας έχει τώρα και μιάν άλλη: την αλληλογραφία της μ' ένα σωρό έγγενικά παιδιά, Διαπλάσπουλα. Γι' αυτό ό νους της φτερουγίζει σέ μένα μ' εύγνω-μοσύνη! και γι' αυτό δεν πάυει να με συταίνει και να ξεσπαθώνει, για τό όποιο την εύχαριστώ πολύ. Για τό κομμάτι της όμως πρέπει να-χη όπομονή. Νά που είδε κι' άλλο έντωματίζο δημοσιευμένο...

Πολύ μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου γράμμα, Πρίγκιψη της Χαράς, κι' έλπίζω να μου γράψης συχνά. Σού έστειλα τα τρία φυλλάδια που έλειπαν άπ' τη σειρά σου. Σ' εύ-χαριστώ που φροντίζεις τόσο για μένα και περιμένω νέους συνδρομη-τές από τό "Ιεροσόλυμα όπου πη-γαίνεις τώρα. Θα με γνωρίσουν λοι-πόν και τα εκεί "Ελληνόπουλα.

Καθόλου άναρό τό γράμμα σου, Εδξωνάκι, κι' άς ήταν τόσο με-γάλο. "Αν για τη δημοσίευση του μικρού έκείνου άνεκδότη έκαμες τόση χαρά, φαντάζομαι πόσο θα χαρής σήμερα για την "Παναγία του Λιγονεριού, που είναι έργο δικό σου. Θά πής ότι έκείνο ήταν τό πρώτο, ενώ αυτό είναι τό δεύ-τερο... Ναι, βλέπω ότι σου ξεφεύ-γουν μερικά από την καθαρεύουσα, αλλά φυσικά, άφού μόνο αυτήν έ-γραφε ως τώρα και, ενώ όλοι έ-μετε, όταν γράφομε καθαρεύουσα, μεταφράζουμε από τη δημοτική, σύ, γράφοντας, τώρα δημοτική, μετα-φράζεις από την καθαρεύουσα! — Διάβασα τί όρατα περνάτε τα Σαβ-βατοκύριακα στό σχολείο σας που με τό δικό σου σάφέςουν τόσο πολύ.

Τι να σού πώ, "Ιάς! Δεν έξρω τίποτα γι' αυτούς τους «Δροσουλί-τες» που έμψανίζονται στα Σφακιά της Κρήτης, που έσκινούν άπό τη Μονή του "Αγίου Χαλαλάμπους, προχωρούν προς τό Κάστρο και φο-ρούν περιεφραλίες... Είναι άντι-κατοπεριφραλίες; Είναι... φαντάσμα-τα; είναι καμιά σάρσα ή καμιά φευτιά; — "Αν τούς έβλεπα, ίσως θα σου έλεγα. "Αλλ' άφού δεν τούς είδα;... "Ενα μόνο έξρω: ότι δεν είναι τίποτα υπερφυσικό. Γιατί ό-περφορικά πράγματα δεν υπάρχουν, δεν γίνονται στόν κόσμο, κι' όλ' αυ-τά που παρουσιάζονται καμιά φο-ρά σ' ό κόσμο τό παίρνει για θαύ-ματα, εξηγούνται είτε ως άποτε-λέσματα γνωστών φυσικών νόμων, είτε ως... κατορθώματα, άστέλων φαρσέρ. Θα διαβάσεις ίσως στίς εφημερίδες ότι κι' έδω, σέ κάτι έμπειρα της πλατείας "Αγίων, πέ-φτουν πέτρες κι' ή "Αστυνομία δεν μπορεί να βρή έκείνον που τις ρί-χνει. Θαύμα λοιπόν; Καθόλου! Γιατί και στό μυθιστόρημά του κ. Ξενοπούλου τό «Πνεύματα», που δημοσιεύθηκε φέτος στην «Πρώτη», πέφτουν έπίσης πέτρες σ' ένα σπι-τί, κι' ή "Αστυνομία έπίσης δεν ά-νακαλύπτει τίποτα» ό άναγνώστης όμως έφέρει πολύ καλά ποιάς είναι ό ένοχος...

Σ' εύχαριστώ, "Αφρικάνη, που με θυμάσαι μ' όλη αυτή τη «φασα-ρία» των εξετάσεών σου. "Αλλά βέβαια στίς παύσεις θα μου γράψης συχνό-

τερα, και θα συνθέσης με την ή-συχία σου και μερικά κομμάτια για τη Σελίδα. Τώρα τό πρώτο που περιμένο να μου γράψης είναι ότι πήρες τό βραβείο. Πές της άδελ-φής σου ότι δεν θυμώμαι πιά, άλλ' άν δεν είδε καμιά άπάντηση, βέ-βαια δεν θάλαβα. Ρίχνω ποτέ γράμ-ματα στό καλάθι;—Σού έστειλα 3 λυσόχαρτα και 5 τετράδια.

"Απ' όσα του είπα την άλλη φο-ρά για τό "Αμερικανός-κάνος, ό "Α-ρης βγάξει αυτό τό συμπέρασμα: «"Αμερικανός» λέγεται έκείνος που γεννήθηκε και μένει: στην "Αμερι-κή» «"Αμερικανός» λέγεται έκείνος που από άλλον τόπο, πηγαίνει στην "Αμερική, δηλαδή ό μετανάστης. Σωστό! τούς μετανάστες, σ' ό χω-ριά, δεν τούς λένε ποτέ "Αμερικα-νούς, άλλ' "Αμερικανούς. Γιατί ό-μως; Γιατί άπλούστατα σ' ό χωριά μιλούν τη δημοτική κι' ό δη-μο-τικός τύπος αύτού του έθνικου είναι «"Αμερικανός». Καί πάλι: γιατί ό δημοτικός τύπος είναι «"Α-μερικανός» κι' όχι «"Αμερικανός»; Γιατί τό «"Αμερικανός» προφέρεται εύκολότερα, με λιγώτερο κόπο ά-πό τό «"Αμερικανός», κι' όλες σχε-δόν οι άλλαγές που γίνονται στη γλώσσα από τό λαό, πηγαίνουν άπ' αυτόν τό φυσικό νόμο του «λιγώτε-ρου κόπου». Αυτά για τόν "Αρη, που θέλει να τά ξέρη όλα.

"Η Βασίλισσα της Νύχτας μ' εύ-χαρίστη για την έγκριση του πρώ-του της κομματιού. «Νάξερεις, μου γράφει, πόσο θάρρος και πόσην έλ-πίδα μοδώσας μ' αυτό! τό θάρρος έκείνο τό θαυματουργό, τό σωτή-ριο, που κάνει τόν άνθρωπο να βρ-αί-νη νικητής» και την έλπίδα έκείνη που πρωτοστατεί σχεδόν σέ κάθε έπιτυχία». Ναι, βέβαια! άλλ' άν τό κομμάτι έκείνο δεν ήταν καλό, θά-δινα στη φίλη μου αυτό τό θάρρος κι' αυτή την έλπίδα; Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι αυτή μ' έκα-με να της τάδωσω κι' έτσι τα πή-ρε μονάχη της...

Κι' εγώ, Δροσουλίδα, είμαι όλη χαρά που άποφάσισες να μου γράψης ταχυτικά ύστερ' από έφτά χρόνια που με διαβάσεις. Γιατί στό πρώτο σου αυτό γράμμα είδα όλη σου την άγάπη. Μά και κάτι άλλο άκόμα, που μπορώ να τ'ονομάσω «Διαπλάστικη μόρφωση». "Ε, βέ-βαια! μπορούσε να μ' ή την έχης, άφού με διαβάσεις με τόση άγάπη, τόσο καιρό;... Κι' ό κ. Φαίδων εύχαριστήθηκε πολύ άμα του είπα ότι τό πρώτο που διαβάσεις από τό φυλλάδιο είναι ή "Αθηναϊκή "Επι-στολή.

"Εχω άκόμη γράμματα κι' από τούς έξής: Ούράνιο Τόξο, "Αστρα-πόβροντο, Κρητικόν "Αέρα, Κ. Βασιλειάδη, "Ανδροειστοπούλαν, Σιφωνέη, Έυγενίαν Σταύρου και "Αρελή Κυριτοπούλαν. "Επειδή σήμερα δεν έχω τόπο, θα τούς ά-παντήσω στό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κλαίλια, κ. (ΝΑ). Βόρειον Σέλας, ά. (ΚΑ).

"Ανανέσεις Ψευδωνύμων: Δορελάϊ, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ (ἐλαβα καὶ τὴ φωτογραφία) εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ἐλπίζω τώρα νὰ θυμῇθης καὶ τὰλλα πού εἶχες νὰ μοῦ γράψης.) **Δουλουδάκι** (δὲν πειράζει ἀφοῦ ἔχεις τόσα μαθήματα) στίς παύσεις θὰ μοῦ γράψης συχνότερα) ἔστειλα τὴ σημείωσή σου πού μοῦ ζήτησες.) **Νόρμαν** (αὐτὸ μόνο ἦταν ἐλεύθερο καὶ σοὺ τὸ ἐνέκριναν) εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα λυσόχαρτο καὶ τετράδια ἔστειλα· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμο **Νταϊζή** ἀνέκει σὲ ἄλλη.) **Μύρταν** (ἐλαβα κι' ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες· δὲν ἀμφιβάλλω πὺς μετὶ χρόνου, τὴν πεῖρα καὶ τὴν ὁδηγία μου, θὰ νὰ δεῖξῃς μιὰ ἀπὸ τίς καλύτερες διαπλάσοῦλες.) **Σταῦρον Α. Μανούση** (δὲν πειράζει, εὐχαριστῶ σὲ ἀντικαρετὸν ὄλοι.) **Πρίγκιπα τῆς Ὀμίχλης** (ἐλαβα κι' ἐξετέλεσα ὅλες σου τίς παραγγελίες· ἀν' ἡ **Ἀρτεμῖς** εἶπε πὺς τὸ **Ὀυράνιο Τόξο** εἶν' ἐν' ἀπὸ τ' ἀγῶνα πὺς μ' ἀγαποῦν καὶ διακρίνονται ὡς διαπλάσοῦλα, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἐν' ἀπὸ αὐτὰ· βεβαίως πὺς εἶμαι πὺς εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ σου, τὰ ξεσπάθωμάτα σου, τὸ Σὺλλογὸν σου καὶ ὅλα!) **Ἀνεμοστρόβιλον** (μετὰ πολλὴν μου εὐχαρίστηση διάβασα ὅλες αὐτὲς τίς λεπτομέρειες τῆς μεγάλης σὰς ἐκδρομῆς· κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὅλα τὰ διαπλάσοῦλα θὰ πάρουν τὸ Σῆμα, καὶ γι' αὐτὸ, καθὼς βλέπεις, τὸ κῶμα τώρα, ἢ μᾶλλον τὸ κάνει ἡ **Δορελά**.) **Ἀγγήν Ρόδου** (ἔχει καλῶς, θὰ περμῆναι, καὶ ἂν δὲν στείλῃς ἄλλη, τότε δὲν βάζω καμμιὰ σου ἀστεῖα· θηκα: τὸ ἤξερα ὅτι καὶ τὸ Γεννάρι μετὰ τὰ χιόνια μ' ἀγαπᾷς ὅσο καὶ τὸ Μάη μετὰ τὸν ἥλιο καὶ μετὰ τὸ λουλούδι· ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη ἀναπληρώνει τὸν ἥλιο πὺς λείπει.) **Βασίλισσαν τοῦ Ἀόσου** (καλῶς ἦλθες! χαίρω πολὺ πὺς πὺς ἔχω κοντά μου· μένει στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 4.) **Ἐλιάναν καὶ Ἀφελή Κυπριωπούλαν** (καλὴ ἐπιτυχία! περμῆναι.) **Ὀλόχαρην** (τὸ ἐλαβα καὶ ἄρα τὸ διαβάσω θὰ σοὺ πῶ· ἀλλὰ μὴν ἔχῃς τὴν ιδέα ὅτι συντομειώμενο ἔνα κομμάτι χάνει τὸ γούστο του· ἀπεινότητας, μετὰ τὴ συντομία κερδίζει· γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω νὰ συντομῆς καὶ τὰ ἄλλα καὶ νὰ μοῦ τὴ σημείωσῃς.) **Δουλ. Ράλλη** (ἀπόδειξη ἔστειλα· εὐχαριστῶ.) **Δυσέρετην Χαράν** (ἐξετέλεσα ὅλες σου τίς παραγγελίες· καὶ τώρα περμῆναι νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τὴν ἀγκυρία τῆς ἀγαπημένης σου μαμμᾶς· πὺς τὴ στερεῖθης ἐνὶ νύκτι· μὴν γινῇς...) **Τοῖν-Τοῖν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· μοῦ ἄρσεν ἢ φράση σου ὅτι «ἐξευγενίζεται κανένας μέσα στὴν κίνησή του».) **Κεραυνόν** (δὲν ἐλαβα τέτοιο γράμμα.) **Κ. Ε. Κασαρόν** (ἔστειλα ἄλλα δύο λυσόχαρτα.) **Σπίθαν** (λυσόχ. ἔστειλα.) **Κ. Σαράντην** (ἔστειλα 2 φυλλάδια.) **Λυσόχαρτον** (ἐλαβα.) **Νεράϊδαν τῶν Κύνων** (ἔστειλα.) **Ἀξένιοιστον**, **Ἐλπιδοφόρον**, **Μικρὸν Καλλιτέχνην**, **Βάτραχον Νο 6**, **Ἰπποδὸν τῶν Κύνων** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιουνίου, στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 25000 Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἀυγούστου.

395. Δεξιόγραφος
Καλέ, πὺς τὸ λένε οἱ Ἀγγλοι
Τὸ δικὸ μας Ὑψιλόν;...
Τρέχα ρῶτα, ἂν δὲν τὸ ξέρῃς,
Καὶ μετὰ πρὸθεση ἔνωσέ το,
Χώρα τῆς Ἀμερικῆς.
Ἀθελά σου νὰ προφέρῃς.
Ἀρλάνδα

396. Στοιχειοτονόγραφος
Γιὰ ἰδέσ τὸ ζῶο τὸ ἄγριο,
Ποῦ ἄλλο κεφάλι βάζει
Καὶ τόνο πάνω ἐκεῖ,
Κι' ἔτσι βουνοῦ πελώριο
Καὶ ξακουστὸ φαντάζει
Σὲ χώρα ἐλληνική!

397. Μετασυλλαβισμός
Τοῦ Μοριά γνωστή μας πόλη
Συλλαβὴ μονάχ' ἀλλάζει
Καὶ τί θαῦμα βλέπομε ὄλοι;
Κράτος εὐρωπαϊκὸ
Ξαφνικὰ μᾶς παρουσιάζει,
Μικρὸ ἀλλὰ ἥρωϊκόν.

398. Αἶνιγμα
Κάποιος περιήγητος τὸ ἀρσενικόν
Γιὰ μαντική [μου]
Ὁραία βασιλίσα τὸ θηλυκὸ μου
Ὀμηρικῇ.
Μικρὸς Καλλιτέχνης

399. Κῶπος
Ὁριζοντίως κατὰ
τὴν σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: Μυθική μῆτηρ ἥρωος· τροσὴ ζῶων· ὠκεανίς· δημιουργὸς τριῶν. Καθεὶς ἐξ ἀριστέρων: Πόλις τῆς Βοιωτίας· ἔξολον· μεγάλη γαλλίς μυθιστοριογράφος· νῆσος τῶν Κυκλάδων. Διαγωνίως, ἄνω: ἄγριον ζῶον, ἀντιωνυμία· κάτω: νῆσος τοῦ Αἰγαίου, θεά.

400. Κρυπτογραφικόν
1234567 = Μεγαλόνησος
24267 = Ὀμηρικὴ βασιλίσα
347 = Πᾶν σῶμα
421567 = Ἀγγεῖον
5347 = Μέρος τῆς οἰκίας
623 = Στρατάρχης τ. Γαλλίας
76 = Ἀρχ. σύνδεσμος
Δούλι Δωδεκάνησος

401-405. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ προσθήκῃ ζεύγους συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν καὶ ἀχωρίστων, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

406. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν νεοῖλληνα συγγραφεῖς:

1, Βασίλευς τῆς Περσίας· 2, Ἐντομονοχρήσιον· 3, Στοιχὸς φιλόσοφος· 4, Ἡρώς τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως· 5, Βασίλευς τῆς Συρίας· 6, Ἱερατικὸς βαθμὸς· 7, Θεὰ προστάτις τῶν τοκετῶν· 8, Ἄλλος ἱερατικὸς βαθμὸς· 9, Ὠρα τοῦ ἔτους· 10, Λόφος τῆς Ἀττικῆς.

Τραπουλόχαρτο

407. Ἑλλειποσύμφωνον
αε - ανοι - ου - α - ο - ιαι - ι - οιοι
Γεώργιος Ἀβέρωφ

408. Γρίφος
NNN 6α 6α ους ους
ἢ NNNN σ' : : λαμ N-7 ν' ους ους
6α 6α ους ους
6α 6α ους ους
Γκῆζης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

409. Étoile
* * *
* * *
* R *
* * *
* * *

Horizont: Ville de Suisse;
Vertical: Pretre juif; Diagonal: Empereur de Rome et romancier français.

Ξιφομάχος

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 13

175. Ὑπερίων (ὑπέρ, ἰον). —
176. Φιδῆς (φι, δῆς). — 177. Θῶς· Κῶς. 178. Ἐλαφος (ἐλαφες) ἐλέφας. — 179.

ΜΙΜΗΣΙΣ 180-184. Διὰ τοῦ Ε:
Ι Ε Υ Κ ὄξος, ξηρός, ἔξολον,
ΜΕΡΙΜΝΑ ἔξενος, ἔξις. — 185.
Η Ι Φ Π Διαβολή· μίσει. (Ἡ ΣΥΜΦΟΡΑ ἀνάγνωσις κατὰ ΣΚΑΠΑΝΗ στίχον ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ ἐναλλάξ ἐκ τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω). — 186. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (Παρίσιος, Ἰούλιος, Λέσβος, Ἀρτεμῖς, Ἀλπεῖς, Ὀλυμπία, Ναπολέων, Κρητικόν). — 187. Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις. — 188. Ἡ κουβέντα κλεῖ δυὸ σπῖτια (οἶκον β' ἐν τῇ, κλεῖ, δυὸ σπῖτια). — 189. Charlemagne (char, le, Magne). — 190.

Α
ΟΙ Ε
FIGUE
VOILIER
MARSEILLE

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
πᾶρουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ ἑσωτερικόν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1929)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν 7 τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμωμένων ἑκαστος ἀρῶς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Ὁ δὲ Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀρῶς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκἄστου τύμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς. Διὰ τὸ ἑσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρῶς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἑξωτερικόν δρχ. 23 εἴτε ἀρῶς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις, μετὰ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ Λ' - 583 /

Ὁ γῶν τῶν διακοπῶν ἡ Δ/σίς μου ἀλλάζει
Λεῖς: Ν. Σουμειλίδην, καθηγητὴν, Ὀδὸς Κλεοπάτρας 67, Καλλιθέα Ἀθηνῶν. Ἰαπότη τῶν Κύνων, σὲ ψήφισα. Γόρδιε Δεσμῇ, Βασίλειε Μακεδόνα, Τραγοῦδι Δευτερίας, ἔνα σὰς τετραδιάκι πόσο θὰ μ' εὐχαριστοῦς! Νὰ τὸ περιμένω!

Εὐζωνάκι

/ Λ' - 584 /

Ἰτασα Μακρῇ, πὺς σὲ περιφρόνησα, ἀπορῶ! Γιατί οὐτε καρτοῦλα σου ἔλαβα! Γράφε μου λοιπόν, ἂν θέλῃς. Δ/σίς: (Λ' - 274)

Πρίγκηψ τῆς Ὀμίχλης

/ Λ' - 585 /

Ἀγαπητὴ Τζίνα, γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητροῦλας σου, δέξου τὰ ἐγκάρδια μὰς συλλυπητήρια.

[Βύρων, Πρίγκηψ τῆς Ὀμίχλης]

/ Λ' - 586 /

Ἐναντιοῦ τὴν ἀλληγογραφίαν, ἀνταλλάξῃ μ' ἑστέλνοντάς πὺς θὰ μετὰ τιμῇ σου ἐκτὸς τῶν ἄλλων, κι' οἱ παλιῆς μου ἐνδοξες νουριμιές... Ἀπάντησις τῆς Ὠρας! Δ/σίς: Α. Μ. Δημητριάδην, Πόστ-Ρεσάντ, Δράμα.

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ Λ' - 587 /

Πρωτοπαίνοντας στὸ διαπλάσκόσμο τὸν χαίρετῶ. Ἀλληγογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μετὰ δόλους-ες. Στείλτε: Ἀνδία Νίνα Ἀδριαντιδίου, Γέννας 4, Κοριθινὴ, διὰ Κλαίλια

/ Λ' - 588 /

Ἀλάνε Ὀυράνε, γιὰτὶ συννέρισε; Βύρων, περιμένω. Δ/σίς (Λ' - 166).

Κρητικὸς Ἀέρας

/ Λ' - 589 /

Ἐλα, Ἰσχύς τοῦ Πεπρωμένου, Δι-κηνόρινα, Πάνθεα Ἀβραδάτου, Μικρομέγαλη, Μιμῶς, Σουλφίς, Αἰόλε, Εὐα, Χρυσάετ, Λιάνα, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Λατάνια, Ἰδανιμέ, Σιφονέτ, Μιράντα, Σύννεφο, Γαλάξιο Ἀστέρι, Αἰρα Δροσίνη, Ξάνθιππε, Μισσοῦκο, Ἰαζάνη, Γόρδιε Δεσμῇ, Μασκῶτ, Φιλέσση, Ἀνευβίς, Τζοκεντα, Κέρη τῶν Ἀθηνῶν, Παραμυθένις, Φλωρὴ Ὀυράνη, Μυριέλλα, Νοστιμούλα, Νέμεσις, Ξυπνοπούλι, Βαρωνέσσα, Ρεδάκη, Ἀλκαίς, Γλυκομίλη, Πίχμαν, Ἀνδολοῦσα, Βράβλα, Ἐντεβάζις, πόσο, ἀγαπημένα μου διαπλάσοῦλα, μιὰ κάρτα σὰς γιὰ τὸ διαγώνισμά μου (Λ' - 517) θὰ γέμει χαρὰ ἀτελείωτη τὴ μικρὴ μου ψυχῇ.

Ρὸν Ροδίνην

/ Λ' - 590 /

Ἀγαπημένη μου Λουλέτ Ἀφεντάκη, γράμμα πῆρα μὰ Δ/ση δὲν βρῆκα πούθενά. Γίρις, Μυροῖνη, Κυρὰ τῆς Ὠλασσας, ἀμέτρητα εὐχαριστῶ, καλὲς μου.

Ρὸν Ροδίνην

/ Λ' - 591 /

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΤΟΝ
ἐνομιμῶν ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος· Δημοκρατίας: Πρίγκηψ τῆς Ὀμίχλης, Πρόεδρος Βουλῆς: Μυστηριώδης Πρίγκηψ, Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν: Πρίγκηψ τῆς Χαράς, Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν: Πρίγκηψ τῶν Ὀνειρῶν. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν. Ζητοῦμεν μέλη δι' ἀποικίας.

Πρίγκηψ τῆς Χαράς

/ Λ' - 592 /

Φθάνοντας στὴν Ἀθήνα στίς 25/6/30, παρακαλῶ τὰ διαπλάσοῦλα ἐς, ὅπως τὰ-ες γνωρίσω. Δ/σίς: Γεώργιον Βασιλείδην, Πόστ-Ρεσάντ, Ἀθῆναι, (διὰ Π. Ο.). Μετὰ δόλους ἀλληγογραφῶ, ἄς μοῦ στείλουν σ' αὐτὴ τὴ Δ/σι.

Πρίγκηψ τῆς Ὀμίχλης

/ Λ' - 593 /

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΤΟΝ
ἐκόμεθα στὸν Πρόεδρόν καὶ στὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν μὰς καλὸ ταξίδι.

Ὁλοὶ οἱ Πρίγκηπες

/ Λ' - 594 /

Ὁσα παιδικὰ ὑποφέρουν ἀπὸ λαίμω, μὴν, αὐτιά, τὰ γιατροῦσι ἀσφαλῶς ὁ εἰδικώτατος κ' ἐμπειρώτατος ἰατρός κ. ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. Δέχεται στὴν κλινικὴν του, πλατεῖα Ουενίσις, ὁδὸς Δώρου, 8-Α, ἀπὸ 10-12 καὶ ἀπὸ 4-6.